

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE PRIESTERES VAN DE DOOD

N° 2603

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De priesteres van de dood

HOOFDSTUK I

EEN NOODLOTTIGE LANDING

Als de bewoners van Zagan-Tugurjuk die ochtend eens naar de lucht hadden gekeken, zouden zij waarschijnlijk stom verbaasd en misschien zelfs doodsbang zijn geweest bij de ontdekking van een soort van vogel in de lucht die veel groter was dan een bergarend en ook veel sneller vloog, zonder ook maar met de vleugels te slaan.

Als zij dat gezien hadden, hadden zij zich waarschijnlijk direct plat op de grond laten vallen, met het voorhoofd de grond aangeraakt en al hun huisgoden aangeroepen tegen dat onbekende monster.

Het was namelijk vrij onwaarschijnlijk, dat de bewoners van het noordelijke

grensgebied van de Gobiwoestijn ooit een vliegtuig hadden gezien.

Zelfs de meest ervaren piloten zorgden er wel voor, niet in deze streken terecht te komen, want de Gobi is de beruchte onmetelijke zandwoestijn van oostelijk China, ja zelfs van geheel Oost-Azië.

Boven haar toegangswegen zou niet ten onrechte de waarschuwing kunnen worden geplaatst, die Virgilius, volgens Dante vond boven de poort van de onderwereld: «Gij die hier binnentreedt, laat alle hoop varen».

Die dorre vlakte, waarvoor men waken nodig heeft, om haar op de rug van een kameel van de ene naar de

andere kant door te trekken, bezit maar zeer weinig karavaan routes, waaraan niet meer dan drie of vier plaatsen liggen met een onderlinge afstand van een vierhonderdtal kilometers.

Wie zich daar buiten waagt, zonder heel goede rijdieren en zonder zeer ruime voorraden is reddeloos verloren.

Duizenden geraamten van mensen en dieren liggen er in de zon te bleken. Treinen kent men er niet.

De kameel is er het voornaamste middel van vervoer en daarop volgt het paard, het kleine, stevige bergpaard, een soort van halfbloed, gekruist uit de Russische paarden en de Chinese ponnies uit het gebergte. Zij zijn bevestigd niet mooi met hun lange haren, die hun hele lichaam bedekken, hun kleine ogen en hun logge poten, hun gedrongen kop en hun te lange oren, maar zij zijn buitengewoon sterk en bezitten een enorm uithoudingsvermogen.

Boven deze woestijn, had op die vroege ochtend de piloot van dat vliegtuig zich gewaagd.

Maar de kenner zou al snel opgemerkt hebben dat de piloot een hele goede kans maakte, want het vliegtuig vloog in zuid-oostelijke richting, met een enorme snelheid, veel groter dan die van de snelste adelaar, groter zelfs dan van de zwaluw.

Inderdaad was de snelheid op dat ogenblik, om precies te zijn, iets meer dan 875 kilometer per uur.

Dat hield in, dat wanneer er niets bijzonders gebeurde, het vliegtuig de afstand van Zagan Tugurjuk tot de eerste grote stad aan de grens van de woestijn, Kalgan, net in een uur zou kunnen afleggen.

En dat, terwijl een goed uitgeruste handelskaravaan er op zijn minst drie weken over doet.

De man, die het toestel bestuurde, die het ontworpen en gebouwd had, die er de eigenaar van was, had op dat tijdstip al een vlucht van tien uren achter de rug. Het was John Raffles, de grote avonturier.

In de niet al te ruime cockpit zaten ook zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, die

al jaren lief en leed met hem gedeeld hadden.

Ook al was de een maar een eenvoudig kerel, voortgekomen uit het volk, dat in de achterbuurten van de reusachtige steden woont en de ander een man van verfijnde beschaving, met een gigantische kennis op ieder gebied, voortgesproten uit een adellijk geslacht, dat al naam had, toen Richard Leeuwenhart aan de zijde van Jan Zonder Land streed.

De Sperwer, dat was de naam van het vliegtuig, vloog op dat ogenblik op een hoogte van bijna vijfduizend meter, want zoëven had het de uitlopers van het Gangyn-gebergte achter zich gelaten. Nu bevond zich aan de rechterkant een smalle, eindeloze bergketen, die zich uitstrekte in zuid-oostelijke richting, de koers die ook de machine vloog. Dat was het Argali-gebergte.

Heel flauw was in de verte de laagvlakte van Butyn te zien. En verder niets dan zand, koperrood zand, zover het oog reikte, nu eens golvend als een zee, dan weer volkomen vlak, zonder een enkel rimpeltje.

Het eerstvolgend plaatsje, Ude, aan de karavaanroute, lag bijna driehonderd kilometer verderop.

Het was een wonderlijk idee, dat zij het in een half uur gemakkelijk zouden kunnen bereiken, terwijl kameelruiters bijna tien dagen zouden moeten zwoeven, om die afstand af te leggen.

Van water was op deze hoogte geen spoor te bekennen. Men had de laatste grote rivier al lang achter zich gelaten en na het stroompje, dat op twintig mijlen ten westen van Zagan Tugurjuk plotseling uit de zandbodem ontsprong, er tien kilometers verder op verdween, hadden de drie mannen geen water meer gezien.

Toch moesten er ergens bronnen of beekjes zijn, want de streek was bewoond, al was het dan ook erg schaars.

Maar meer naar het zuiden hield ook die geringe bevolking op.

Raffles liet plotseling de machine dalen. Brand keek hem van opzij aan. Al een paar minuten was het gezicht van Raffles strak en zijn lippen waren

op elkaar geperst.

Tot zijn verbazing zag Brand, hoe de machine een grote kring beschreef, terwijl de snelheid tegelijkertijd aanmerkelijk minder werd en het toestel in een wijde boog vlug daalde.

Toen ze op nauwelijks driehonderd meter waren, schreeuwde Brand:

— Ben je van plan te landen?

— Ja, Charles.

— Maar waarom? Het was toch onze bedoeling regelrecht door te vliegen tot bij Kalgan?

— Dat was het ook, maar ik ben bang, dat ik het niet zal kunnen bereiken.

— Panne? vroeg Brand, ongerust. Wat is het?

— Dat weet ik juist niet. Maar de machine doet zo raar. Ik voel steeds schokken in de stuurknuppel, alsof er iets gebroken is. Wij moeten het onderzoeken, voor het te laat is.

Brand verbleekte onwillekeurig. Hij wist te veel van de streek, waarboven zij nu vlogen, om niet in te zien, dat het heel gevaarlijk zou kunnen worden, als zij na een landing niet meer zouden kunnen opstijgen.

Er woonden maar heel weinig mensen en die er woonden, waren niet bepaald vredelievend, wel minstens even erg als de leeuwen, waarvan het gebergte nog moest krioelen, want niemand dacht eraan, hen uit hun rust op te schrikken.

Geen jager had hier nog een voet gezet, een blanke was er een grote zeldzaamheid. Men stond hier nog altijd onder de invloed van het geheimzinnige Thibet, met zijn half-wilde bevolking.

Hij wierp snel een blik in het rond.

Nergens zag hij een spoor van menselijk leven. Geen huis, geen hut, geen enkel rookkolommetje, geen spoor van enige plantengroei in die woestenij.

Intussen daalde de machine nog meer en Raffles zocht de luwte op van het gebergte, want er was een krachtige wind opgestoken, die het fijne, poederachtige zand hoog opwaaide.

Raffles zette de machine voorzichtig op de zandvlakte aan de grond, in de schaduw van de bergen, die plotseling,

zonder enige overgang uit de vlakte oprezen.

Zwijgend klommen de drie mannen, zodra het uitgerold was, uit het toestel. De dikke zware wielen van het intrekbare landingsgestel zouden wel zorgen dat het niet wegzakte in het zand.

De stilte was indrukwekkend, bijna angstaanjagend. Als de wind even stil was, hoorde men totaal niets. Niet het ruisen van gebladerte, niet het opwekkend kabbelen van water, niet het gerucht van mensenstemmen, het getjilp van vogels, niets.

De hemel was volkomen wolkenloos en leek van lichtgeel koper. De zon, ofschoon nauwelijks boven de horizon, brandde geweldig.

Links strekte zich de vlakte uit, zonder de minste onderbreking en rechts verhief zich het gebergte met zijn granieten wanden, dicht bij tot een hoogte van omstreeks driehonderd meter, drie kilometer verder tot zo'n hoogte, dat de toppen met sneeuw bedekt waren.

Stilzwijgend begonnen de drie mannen onmiddellijk de machine te onderzoeken. En binnen enkele minuten was het euvel ontdekt.

Een van de kabels, die van de stuurknuppel naar het hoogteroer liepen en die allen door een koperen buisje beschermd waren, was praktisch doorgesleten.

Want door een of andere oorzaak was een van de buizen iets verbogen. Het gevolg was dat de kabel bij het heen en weer schuiven langs de kromme wand schuurde. Bijna de helft van de ijzerdraadvezels, waaruit de trekkabel was samengesteld, was al gescheurd.

De koperen buis werd onmiddellijk gedemonteerd en dadelijk begon men de kabel door een nieuwe te vervangen.

Zelfs de leek zal begrijpen, dat dit een nauwkeurig werkje was, want elke afwijking van het hoogteroer zou fataal kunnen zijn.

De hitte was bijna ondraaglijk.

De reizigers moesten hun watervoorraad herhaaldelijk aanspreken. Gelukkig had het vliegtuig nog een paar gallons water aan boord en voor de dorst

hoefden zij dus voorlopig niet bang te

Maar al spoedig dreigde er een heel ander gevaar.

Er stak een hevige windkracht op, die snel tot een orkaan aanwakkerde. En toen de draad, na een uur werken hersteld was, was er geen sprake van, dat men onmiddellijk weer kon opstijgen.

De wind was al te erg en zou de machine onmiddellijk te pletter hebben geslagen tegen de granieten bergwand.

Maar dit was nog niet alles.

Vanuit het oosten kwam snel een bijna inktzwarte wolk dichterbij, vlak boven de grond.

Raffles had direct gezien wat die wolk betekende, het was een windhoos. En onweerstaanbaar kwam zij precies in de richting van het weerloze vliegtuig.

Kort klonk het bevel van Raffles.

— Onmiddellijk het zeildoek uitspreiden. En maak het stevig vast, daar naderd een windhoos, die zo bij ons is.

Zwijgend gehoorzaamden Henderson en Brand. De eerste met zijn reusachtige kracht, trok het zware canvasdoek uit het toestel en met de grootste moeite en uiterste krachtsinspanning wisten zij het onhandelbare doek over het middengedeelte van de machine uit te spannen en met tentpalen stevig in de grond te bevestigen. Toen kropen zij zelf er onder, en wachtten gelaten af, wat het lot over hen zou beslissen.

Het was hoog tijd.

Met een oorverdovend gebrul naderde de windhoos. In een dolle verveling draaide het rode zand in het rond, als een draaikolk. Het werd zo donker, alsof het midden in de nacht was. De zon was al lang schuil gegaan achter roodkleurige wolken. Als een woedend monster wierp de hoos zich op de Sperwer en schudde het toestel, zodat het in al zijn voegen kraakte.

Een regen van zand viel op het zeil en dreigde het toestel onder zijn gewicht te verpletteren. De drie mannen konden nauwelijks ademhalen. Door de kleinste opening drong het fijne zand in hun schuilplaats en kroop in hun neus, mond, oren en ogen. De zware

winddruk duwde een van de vleugels met onweerstaanbaar geweld omhoog, schoof de machine bijna een meter van haar plaats, al woog zij meer dan zeventuizend kilo, krakend versplinterde een deel van het landingsgestel.

Het was alsof de arme, stalen vogel in een doodstrijd kreunde.

Gelukkig was alles snel voorbij, de hoos trok verder en stootte de granieten bergwand, die met een oorverdovend geweld werd aangevallen.

Hijgend en proestend bevrijdden de drie mannen zich van het zand, dat hun tot ver boven de knieën had bedekt en namen de schade op.

Die was inderdaad ernstig maar niet onherstelbaar.

Het vliegtuig was op een kant gezakt en een vleugeltip raakte de grond. Alleen het landingsgestel was gekraakt, een van de assen was gebroken. Het zou de hele dag kosten om alles te herstellen.

Het eerste wat Brand deed, was, naar de wapens te gaan zien. Gelukkig waren de uitstekende geweren in hun kist, die luchtdicht gesloten kon worden, volkomen onbeschadigd gebleven. Geen korreltje zand was in het fijne mechanisme doorgedrongen.

Zoals normaal in deze streken, nam de storm al snel weer in kracht af, de wolken dreven weg en de zon kwam weer te voorschijn, wel wat al te vlot naar de zin van de drie reizigers.

Er werd niet veel gesproken. Iedereen wist precies wat hij te doen had. De reservedelen werden te voorschijn gehaald, het vliegtuig werd opgevijzeld, de gebroken as werd weggenomen, de gekraakte stangen werden door andere vervangen.

Maar dat alles nam veel tijd in beslag.

De zon begon alweer naar de westelijke horizon te zakken, toen Raffles eindelijk kon zeggen, dat het werk zo goed als af was.

Zij zaten al in de schaduw van het gebergte, toen zij vermoeid uitrustten van de inspanning. Heel in de verte klonk het gebrul van een leeuw.

— Er moet dus ergens water zijn,

zei Raffles, luisterend. Zelfs wilde dieren kunnen onmogelijk er zonder. En zeker de herten en reeën niet, waarmee zij zich voeden.

— Wij gaan toch zeker straks weer verder? vroeg Brand.

— Ja. Ik zou het liefst nog voor het vallen van de duisternis in Kalgan zijn. Dit oponthoud was mij niet bepaald aangenaam. Ik weet niet hoe het komt, maar er hangt iets in de lucht.

Raffles had het nauwelijks gezegd, toen er iets wonderlijks gebeurde.

Het was alsof plotseling op geen tweehonderd meters afstand van het vliegtuig het gebergte spleet. Het moest een soort deur zijn, wel acht meter hoog, die daar plotseling openging in de rotswand. Doordat de deur precies dezelfde kleur had als de rotswand, had geen van de drie reizigers iets opgemerkt.

Die deur verleende doorgang aan een kleurige stoet van op zijn minst tweehonderd mannen, gekleed in gele, blauwe, vuurrode, paarse zijden hemden, met zonderlinge hoeden en mutsen op hun hoofd.

Zij werden voorafgegaan door drie sterke mannen, met ontbloot bovenlijf, waarvan er twee een reusachtige grote horen droegen, zeker wel drie meter lang en enigszins gekromd, terwijl de derde er op blies en zodoende een vrees-

sonnigend geluid produceerde, dat kilometers ver te horen was.

Anderen sloegen op bekkens, gongs en koperen trommels, terwijl een soort koor, dertig man sterk, eentonige liederen zong op een vreemde manier, begeleid door schelle fluiten.

Het leed geen twijfel of die stoet had een bepaald doel en dat doel was de Sperwer.

— Priesters, zei Raffles kortaf. Die zonderlinge deur moet toegang geven tot een of ander goed verborgen klooster.

— Geloof je dat wij gevaar lopen? vroeg Brand, klaar om zijn geweer te grijpen.

Raffles gaf geen antwoord.

Zijn ogen waren strak gericht op twee zwaar gebouwde mannen, met kaal geschoren hoofd en alleen maar gekleed in wijde broeken, door een brede, met koperen knoppe versierde gordel van buffelleider, om het middel vastgesnoerd.

Hun gezichten waren glad geschoren, donker geel en hadden een wrede uitdrukking.

Maar Raffles zag nog wat anders.

Hij keek naar de twee zware, lange beulzwaarden, die de twee mannen op de schouder droegen en waarvan de zware lemmetten blikkerden in de stralen van de ondergaande zon.

HOOFDSTUK II

DE PRIESTERS VAN DE ZON

Brand had zijn blik gevolgd en greep onmiddellijk zijn geweer.

— Laat dat wapen liggen, Charles, beval Raffles kortaf.

— Wat Edward? Moeten wij ons leven dan niet verdedigen?

— Dat mogen wij inderdaad, maar niet op deze manier. Die lui zijn ongewapend.

— Wat? Ongewapend? riep Brand driftig uit. Die twee geweldige beulswaarden dan? En ik zie er nog wel veertig met een Chinese sabel in hun gordels.

— En toch zijn zij ongewapend, in vergelijking met ons, met onze Winchester. Zij hebben geen vuurwapens. Op deze afstand zouden wij met onze automatische geweren er gemakkelijk een twintigtal kunnen neerleggen voor zij ons bereikt hebben.

— Maar ze zullen ons vermoorden, riep Brand uit.

— Dat is niet zeker, Charles en in ieder geval kunnen wij ze met onze vuurwapens op een afstand houden. Het stuit mij tegen de borst, weerloze mensen neer te schieten, als ik er niet volkomen zeker van ben, dat zij het op ons leven gemunt hebben. Ik ben echt

nog niet zeker van bepaalde bloeddorstige plannen.

— Dacht jij soms, dat zij die beulswaarden gebruiken om hun nagels schoon te maken, zei Brand woedend.

Ik hoop Edward, dat je er later spijt zult van krijgen.

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken waren strak op de langzaam naderende stoet gericht. Hij wist dat hij hier in een streek was, waar de allereerste gebruiken, de oudste erediensden nog altijd in zwang waren, een streek, afgelegen, achterlijk en aan zich zelf over gelaten, door de ligging, die het bijna onmogelijk maakte, dit land binnen te trekken.

Ook de karavaanweg liep wel vijftig mijlen noordelijker voorbij dit punt. Zo waren er in het onmetelijke Aziatische rijk nog honderden plekken, waar nog nooit een blanke was geweest en waar alles precies zo nog is, zoals het was in de tijd van de grote keizers, duizenden jaren geleden.

En Raffles wist ook, dat er nog wel honderden jaren zouden kunnen verlopen, voordat deze gebieden door aanleg van spoorwegen, de bevloeiing van dorre streken en door het steeds groei-

ende luchtvaartverkeer zouden worden ontsloten.

Het was nu nog onmogelijk te zien, of die mensen daar kwaad in het zin hadden.

De beulzwaarden hoefden hun op zich zelf nog niet te verontrusten.

Die blinkende brede sabels konden ook wel horen bij het officiële, plechtige gewaad van de mannen die ze droegen. En het was hem onmogelijk, in die onzekerheid, gebruik te maken van zijn moderne vuurwapens, die het al heel gemakkelijk zouden maken, binnen een paar minuten een paar dozijn van die weerloze mensen neer te schieten.

Dat er tijd zou zijn om op te stijgen was uitgesloten.

De wielen stonden vrij diep in het zand en de machine moest nu ook nog eerst worden nagezien, of er geen fijn zand tussen de draaiende delen was achtergebleven.

Toch wilde Raffles het proberen en hij gaf snel een paar korte bevelen.

Maar nauwelijks hadden de Chinezen de bedoeling van de drie vreemdelingen ontdekt, of 'n dreigend, waarschuwend gemor steeg op, een scherpe fluittoon en op hetzelfde ogenblik vloog er een lange pijl van bamboe, met een ijzeren punt, vlak langs het oor van Raffles en bleef in een van de hoeken van het dekzeil steken.

Raffles had zijn wenkbrauwen gefronsd en hij zei kort:

— Dat verandert de situatie. Wij hoeven ons niet door die heren als de Heilige Sebastiaan aan ons eigen vliegtuig te laten vastnagelen; Charles, jij bent onze beste schutter, leg er een neer, misschien zal dat de anderen afschrikken.

Brand knielde neer in het nog hete zand en mikte zorgvuldig op een van de zwaarddragers. Het schot knalde, de halfnaakte reus maakte een lichtsprong, het staal van het zwaard flikkerde in de zon en de man viel plat voorover.

Maar de uitwerking was anders dan Raffles gedacht had. Er steeg een geuil van woede op en een regen van

pijlen, afgeschoten van stevige bronzen bogen, dwong hen haastig achteruit te wijken en het vliegtuig als borstwering te gebruiken.

Zij hadden ieder hun eigen geweer, hun revolver, en wisten in de haast nog het kistje munitie te grijpen en verder het geld in een ijzeren kistje en het zakje met kostbare diamanten, die Raffles in New York had gekocht, kort voor hij die stad verliet, die hem langzamerhand een beetje te gevaarlijk werd door het grote aantal vijanden, die hij daar had gekregen.

Dat was nog geen week geleden en hier stonden ze weer voor heel andere en misschien nog wel voor veel grotere gevaren.

Want al spoedig bleek, dat het niet bij de pijlen bleef en dat die Chinezen er een eeuwenoude manier van vechten op nahielden, die in dit geval, hoe ouderwets ook, toch wel afdoende leek te zijn.

Want zij hadden wel degelijk vuurwapens, het soort primitieve schietwapens, zoals men ze in westelijke landen heel in het begin van de vijftiende eeuw leerde kennen.

Het waren een soort kleine kanonnen, slangen geheten, bestaande uit een ijzeren buis, met banden op een houten onderstel op logge wielen vastgemaakt. Uit dit wapen nu werden met een oorverdovend geraas stenen kogels geschoten, ongeveer zo groot als een sinaasappel. De Chinese priesters hadden er een stuk of zes. Zij werden niet zonder moeite voortgetrokken door een paar bijna naakte kerels.

Gelukkig gingen de eerste schoten ver over de machine heen.

En terwijl deze beschieting met pijlen en stenen kogels doorging, splitsten zich aan de beide vleugels van de kleine legermacht twee groepen af, gewapend met lange, blinkende zwaarden en lange lanssen van een grillige vorm, die hard aan kwamen lopen, met het doel, de tegenstander te omsingelen.

Raffles zag onmiddellijk in, dat standhouden op deze plek zelfmoord zou zijn.

— Wij moeten achteruit het gebergte in, zei hij, na met twee schoten ook

twee Chinezen te hebben neergelegd, wat blijkbaar op de anderen, geen enkele indruk maakte, want zij bleven in dolle woede doorrennen.

— Moeten wij dan de machine prijsgeven? schreeuwde Brand, zonder op te kijken, terwijl hij zo snel schoot, dat het magazijn van zijn geweer gloeiend werd in zijn vingers.

— Beter de machine dan ons zelf. Wij kunnen haar onmogelijk verdedigen. Terug, vooruit.

Brand zag nu ook wel in, dat het krankzinnigheid zou zijn, stand te willen houden tegen deze overmacht.

Er waren daar boogschutters, die hun bronzen bogen met een waar meesterschap hanteerden en het maakte heel weinig uit, op een afstand van nog geen vijftig meter, of men door een pijl met een ijzeren punt ofwel door een geweerkogel getroffen werd.

Met het vliegtuig tussen zichzelf en de krijsende Chinezen in, trokken de drie mannen zich snel terug, sprongen in een soort smalle spleet in de granieten rotswand en waren daar althans voorlopig veilig voor de pijlen, die met een gierend gefluit voorbij suisden.

De spleet werd al spoedig smaller en vormde ten laatste een soort schoorsteen zoals de alpenbeklimmers de nauwe scheuren in een bergwand noemen.

Haastig werkten zij zich omhoog, nadat hun geweren aan de riem om de schouder waren gehangen.

Hijgend kwamen zij net op tijd boven, want toen Brand, die de laatste was, zijn been over de rand trok, kreeg hij een heftige schok, doordat een pijl met kracht in de hak van een van zijn schoenen was gedrongen.

Hij ging op zijn buik liggen, trok zijn revolver en schoot de schutter beneden neer, die brullend omlaag stortte tussen zijn makkers, die buiten de spleet waren gebleven.

Zij begonnen woedend te schreeuwen en toen werd het plotseling stil, angstaanjagend stil. Dit bleef bijna een kwartier zo. Nu en dan stak een van de mannen vlug het hoofd over de rand, om er zeker van te zijn, dat geen van de Chinezen het gewaagd had, naar

boven te klauteren.

En precies op het ogenblik, dat de zon de horizon raakte, steeg er een een-tonig gezang uit een paar honderd kelen naar de roodgekleurde, westelijke hemel.

Het was een soort litanie, met een wonderlijk slepend rythme.

De drie mannen luisterden een ogenblik en toen Brand Raffles vragend aankeek, zei deze zacht:

— Ik geloof nu, dat ik weet wie onze tegenstanders zijn. Het zijn Priesters van de Zon. Ik meende hun kledij al te herkennen.

— Voor priesters, mylord, vind ik dat zij zich wel heel raar gedragen, bromde Henderson. Met pijlen schieten en met beulzwaarden op de schouder lopen. Waarvoor dienen die eigenlijk voor?

— Om het offer te doden, James, antwoordde Raffles.

— Het offer? herhaalde Henderson. Bedoelt u, dat zij schapen offeren?

— Geen schapen, James, mensen en liefst kinderen of jonge meisjes, antwoordde Raffles ernstig. Het is een eeuwenoud gebruik en dat het hier nog bestaat, hoeft je echt niet te verwonderen, nu je gezien hebt welke wapens die mannen gebruiken. Hun klooster ligt ongetwijfeld hier dichtbij. Daar zouden wij denkkelijk ook hun tempels vinden en hun woningen. Het is een kleine kolonie van fanatici.

Henderson had zwijgend geluisterd en vroeg nu:

— Hoe komen zij aan die kinderen en aan die meisjes?

— Meestal worden die geroofd van voorbijtrekkende karavanen, maar niet altijd. Want misschien wil je het niet geloven, James, maar het komt in dit gebied vrij dikwijls voor, dat een vader graag zijn jongste kind als mensenoffer aanbiedt, in de overtuiging, dat hij daardoor de goden gunstig voor zich zelf, zijn vrouw en zijn overige kroost zal stemmen.

— Afschuwelijk, fluisterde Henderson met gebalde vuisten. Dat is bijna even erg als de Indiase Sutti's, waar de weduwe van een hooggeplaatste In-

diër, die overleden is, bij de plechtigheden de brandstapel beklimt, waarop zijn lijk verast wordt.

— James, zulke mensenoffers vinden nog herhaaldelijk plaats in Centraal-Afrika en eigenlijk overal, waar nog nooit een blanke is geweest, maar kom op, wij moeten eens zien, wat zij uitvoeren.

De drie mannen lagen op ongeveer tien meter van de rand van de rots. Zij waren hier betrekkelijk veilig, omdat het onmogelijk was op dit punt de loodrechte helling te beklimmen.

Zij schoven behoedzaam naar de rand totdat zij van een hoogte van bijna dertig meter, de vlakke konden overzien.

Een weinig opzij dicht bij de voet van het gebergte stond hun verlaten vliegtuig. Een twintigtal mannen stonden er omheen, onbeweeglijk als standbeelden, met hun bijna drie meter lange lans aan de voet. Het blauwachtige staal van de punten flikkerde in de stralen van de ondergaande zon.

En zestig meters verder, meer naar de vlakke, stond de groep priesters en zong ter ere van de zon.

Het was een fantastisch gezicht, die bonte menigte in haar zijden, kleurige gewaden en onder andere omstandigheden zouden de drie mannen ervan genoten hebben.

Hun bewondering werd nu wel wat getemperd door het feit, dat die troep daar, hun zonder enige twijfel zou vermoorden, als zij hen in handen kregen.

Waarschijnlijk zou de jacht verder gaan, als dit zonderlinge gebed ten einde was.

Brand zag nu ook enige paarden en mullezels, die hij nog niet had gezien.

Ook stonden er twee kamelen. Al deze dieren waren prachtig opgetuigd en de kamelen droegen hele ritsen klokjes aan hals en kop, die als goud schitterden.

Toen Brand een opmerking daarover maakte, zei Raffles met een knikje:

— Ja Charles, die zijn inderdaad van het zuiverste goud. Die dieren dragen een fortuin aan goud, zilver en juwelen bij zich.

— Waarvoor eigenlijk, mylord?

vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Voor zover ik weet en ik mij kan herinneren, want ontdekkingsreizigers in Thibet hebben veel over deze gebruiken geschreven, zijn deze dieren bestemd om de slachtoffers naar de plek te brengen, waar zij aan de zonnegodin geofferd zullen worden. Meestal gebeurt dat in een afgelegen tempel.

— Wat zouden zij met de machine van plan zijn? vroeg Brand.

— Dat is onmogelijk te zeggen. Misschien denken zij wel, dat ons vliegtuig een soort bovenaards monster is, een reuzenvogel, die nu slaapt en dat ze willen voorkomen dat hij wegvliegt. Wij moeten hoe dan ook vannacht het toestel weer in handen zien te krijgen.

— Dat zal niet meevallen, het wordt door tien of twaalf lansknachten bewaakt. Ieder schot zou dadelijk de rest alarmeren. Ik geloof, dat wij in een moeilijk parket zitten, Edward.

— Ik heb zo'n idee, dat je gelijk hebt, Charles, gaf Raffles toe. Deze Chinezen haten ons al, omdat wij blanken zijn, bovendien omdat wij een paar man van hun hebben moeten doden. En dan heb ik zo'n idee, dat zij ons toestel wel aansprakelijk zullen stellen voor de zandstorm van vanmiddag. Ja, de situatie is zeker niet ongevaarlijk. Wij hebben absoluut geen voedsel, geen water, geen dekens om ons in te rollen. Lukt het ons niet ons van de machine meester te maken, dan zie ik de toekomst somber in.

Intussen bleef het gezang maar doorgaan, eentonig, in een eindeloze herhaling. Afgezonderd van de hoofdgroep stond een priester, in schitterende, gele zijde, met gouden sieraden behangen, die met opgeheven handen de zon uitgeleide leek te doen.

Zelfs op deze afstand konden zij zien, dat zijn enorm lange nagels beschermd werden door gouden kokertjes, van bijna twee decimeter lengte.

Nu en dan zwegen de anderen en zong deze priester alleen met een hoge, vrouwelijke stem. Hij was een ontzettend dikke man, met een baardeloos gezicht.

Het werd zo een soort litanie totdat

de zon helemaal onder de kim verdwenen was. De schemering viel toen snel.

Het was bijna niet meer mogelijk afzonderlijke gedaanten te onderscheiden in de grote troep priesters.

Maar vrij snel kwamen er flambouwdragers dichterbij, die grote toortsen droegen van een harsachtige houtsoort, die een rossig schijnsel wierpen over die kleurige gewaden, de kaal geschorren hoofden van de priesters, de gebronsde bovenlijven van de slaven, de gouden tuigen van de paarden en de blauwe klingen van de lange zwaarden met hun ivoren gevesten in de met gouden knoppen versierde leren gordels.

Die flambouwen vormden een kring, rondom de groep priesters. Het gezang had opgehouden op hetzelfde ogenblik, dat de zon achter de horizon verdween.

En nu naderde de hele groep langzaam en plechtig de plek, waar de reuzenvogel stond.

— Wat zijn zij van plan? vroeg nu Brand ongerust.

— De hemel mag het weten, antwoordde Raffles. Maar zeker niet veel goeds.

En nu zeiden de drie mannen niets meer. Zij keken zwijgend toe, zonder te kunnen ingrijpen, hoe de kring van rosse lichten steeds dichterbij het vliegtuig kwam en toen tot stilstand kwam.

Een priester sprak hardop een soort gebed. Toen kwamen andere mannen aangedragen met iets, dat niet goed meer te zien was, maar wat het was bleek spoedig genoeg, toen een felle rode gloed, zich begon te verspreiden,

vlak voor de machine, die fel de propeller, het landingsgestel en de draagvlakken verlichtte.

— Het is een aanbidding, zei Raffles zacht. Denk eens aan onze cilinders samengeperste gas.

Brand antwoordde niet. Doodsbleek staarde hij naar beneden, naar dat wonderlijke toneel, dat, als die dwaze ezels niet spoedig tot andere inzichten kwamen, in een ramp moest eindigen.

Er werden telkens nieuwe takkenbossen op het vuur gegooid, een wild gehuil steeg uit de kring van de priesters op en toen gebeurde het. De lekende vlammen tastten het rubber van de wielbanden en dadelijk daarna ook het hout van de propeller aan.

Het vuur, dat gretig voedsel vond in het lak op de vleugels, verspreidde zich door de nog altijd straffe wind.

De vergadering, in een soort van extatische opwindung, ging maar weinig terug en begon een soort van zonderlinge, stijve dans en het gezang begon opnieuw.

Maar plotseling werd alles overstemd door een enorme explosie, die de rots, waarop de drie mannen zaten, op zijn grondvesten deed schudden.

Met een ontzaglijke klap waren de cilinders, die het sterk gecompriëerde gas bevatten, uit elkaar gesprongen.

Een gehuil steeg op uit het gedeelte van de groep, dat niet door de rondvliegende stukken ijzer en staal was getroffen.

De zware luchtdruk smeedde de drie mannen daarboven op de grond en een ogenblik bleven zij verdoofd liggen.

HOOFDSTUK III

DE ZONNETEMPEL

Beneden was er een wilde paniek ontstaan. Een dertigtal Chinezen lagen, afschuwelijk verminkt, dood op de grond.

Van het vliegtuig was haast niets meer over.

De enorme kracht van de explosie had zijn werk gedaan. Toen de grote wolk zand, gruis en versplinterde metaaldelen eindelijk verdwenen was, zag men niets anders meer dan een klein stuk van de motor, een paar scherven van de gebarsten, stalen cilinders en de totaal verwrongen romp en vleugels bij het schijnsel van de weinige flambouwen, die waren blijven branden, want ze waren bijna allemaal door de zware luchtdruk gedoofd.

De paarden en de kamelen hinnikten van angst, maar waren ongedeerd gebleven op twee na, die door de rondvliegende stukken metaal getroffen en op slag dood waren.

De drie mannen kwamen langzaam weer overeind en keken elkaar aan. Zonder iets te zeggen, begrepen zij, dat nu hun toestand bijna hopeloos was geworden.

Uit de vlakke steeg al een woedend en wraakzuchtig gehuil op.

Natuurlijk zouden die priesters, die

fanatieke monniken de drie mannen op de rots de schuld van de ramp geven.

Zij zouden onmogelijk weer naar beneden kunnen klimmen zonder onmiddellijk gezien te worden.

— Wij moeten voorlopig maar proberen de andere kant van het hooggebergte te bereiken, zei Raffles. Er moet hier ergens een kleine tempelstad zijn, al is die van hier niet te zien. Nu vlug op stap, voor zij ons kunnen inhalen. De drie mannen wachtten niet langer. Zij begrepen dat hun leven meer dan ooit in gevaar was. Henderson was buiten zich zelf van woede en zou het liefst naar beneden geklauterd zijn, om met zijn harde vuisten wraak te nemen op die Chinezen voor het verlies van de kostbare machine, die hun zulke onschatbare diensten bewezen had.

Zo gingen de drie mannen in de duisternis voorzichtig verder. Lang bleef het echter niet donker.

Want plotseling kwam de maan van achter een bergtop te voorschijn, rond en groot en wierp haar heldere licht over de hoogvlakte.

Het was een soort tafelgebergte, waarvan de hoogte schommelde tussen de twee- en driehonderd meter en die

pas verderop aansloot bij het bergmassief, dat steeds steller omhoog rees, tot meer dan vijfduizend meter.

De bodem was dor, steenhard en zonder een spoor van plantengroei. Hier en daar gaapten reten en scheuren, zodat 't licht van de maan een welkome bondgenoot was. Zij zouden anders maar voetje voor voetje hebben kunnen lopen, uit vrees van in zo'n gat te vallen.

Het was duidelijk, dat hier in oeroude tijden een van die natuurrampen had plaats gehad, die het aanzien van een heel landschap wijzigden.

Een verschrikkelijke vulkanische uitbarsting, misschien op tientallen mijlen afstand, had het graniet van onder tot boven doen scheuren, reusachtige hollen en geweldige spleten doen ontstaan, soms een uur gaans lang en meer dan zestig meter breed.

Plotseling kwamen de drie mannen aan zo'n uitholling, een soort kom, net een monsterachtige grote melkpan. Deze kuil had een honderdvijftig meter doorsnede. Het was niet mogelijk langs die wand naar omlaag te klauteren, zonder hulp van een touw van zeker veertig meter lang, want zo hoog was hier ook die steile wand van donkergrijs graniet.

De maan, die steeds hoger steeg, verlichtte voor een deel de bodem van de put, en wat zij daar op die bodem zagen, was wel in staat, de drie mannen met verbazing te vervullen.

Daar verhief zich een kleine stad, met roodgeschilderde daken in de eigenaardige, Chinese bouwtrant en die rondom een veel groter huis stonden, dat er uitzag als een klooster of nog beter een tempel, omgeven door een zuilengaanaderij en die weer een zuiver ronde binnenplaats omsloot.

Deze tempel schitterde met een bijzondere glans.

Vanwaar zij stonden konden de drie mannen een deel van de poortvormige ingang zien, aan weerszijden geflankeerd door twee monsters of draaken, met opengesperde muil en vurig schitterende ogen.

Raffles keek een ogenblik strak het stadje in, waar geen spoor van leven

te bespeuren was en zei toen:

— Dit is de kloosterstad van de zonnepriesters en dat gebouw in het midden is een Zonnetempel.

— Het heeft een heel bijzondere glans, mylord, merkte Henderson op. Waar zou dat van komen?

— Die tempel is van zuiver goud, James, antwoordde Raffles.

De reus deed een stap opzij en stamelde ongelovig:

— Dat meent u niet?

— Toch wel, James. In werkelijkheid zijn de wanden en de daken van dat tempelgebouw bedekt met dunne platen zuiver goud. En ik verzeker je, dat men, als men maar de gelegenheid kreeg om alle hoekjes van onze aarde nauwkeurig te onderzoeken, nog veel meer van dergelijke bouwwerken zou vinden. Ook in India, vooral in de streek tussen Indus en Brahmapoetra.

— Wat zonde, mompelde Brand zacht. Wie kent nu het bestaan van deze kleine kolonie?

— O, wat dat betreft, kun je er zeker van zijn, Charles, dat honderdduizend Chinezen, zoonabbidders, het bestaan van deze priestergemeenschap wel degelijk kennen. Maar zij zouden deze zonderlinge stad in de rotsen niet dichter durven naderen dan tot op een dagreis afstand. Alleen zij, die voedsel komen brengen, mogen dichterbij komen. Maar stil eens, wat is dat?

Beneden was voor het eerst iets te horen. Het was alsof er een grote deur langzaam op haar hengsels draaide en een rossig schijnsel begon de cirkelronde put te vervullen.

De toortsdragers waren zeker de tempelstad binnengekomen door dezelfde deur, die de drie mannen een paar uur geleden open hadden zien gaan in de buitenste rotswand.

Maar dan moest er daar beneden een vrij lange gang zijn, van die poort naar de tempel, ook de drie indringers hadden boven op de rotsen bijna honderd passen moeten doen, vóór zij de rand van de kuil bereikten.

Beneden klonk het doffe gebonk van pauken en de schelle tonen van kleine dwarsfluiten.

Kleine gedaanten liepen haastig en blijkbaar nog zeer opgewonden heen en weer tussen de huizen, om plotseling weer in de schaduw te verdwijnen.

De tempeldeuren gingen open, heel langzaam en een kleine groep priesters, met vreemde hoofddeksels op hun kaalgeschoren hoofden, gingen de tempel binnen en de deuren sloten zich weer. Het paukengeroffel zweeg, de fluiten verstomden en plotseling viel er een loodzware stilte, die zich als een dikke mantel uitspreidde over de hele kolonie.

Na een paar minuten vroeg Henderson:

— Zou er in dat dorp een slager wonen, mylord? Of misschien een bakker?

De vraag klonk zo komisch en naïef, dat Brand even lachte, maar Raffles antwoordde:

— Ik weet het niet, het is mogelijk, James, want ik geloof niet dat de priesters van de zon vegetariërs zijn. Wij moeten voedsel hebben, hoe dan ook en daarom gaan wij nu naar beneden.

Voorzichtig begonnen de drie mannen de rand van de kuil te volgen.

Het duurde bijna een half uur, toen zij eindelijk een plek gevonden hadden, waar de helling iets minder steil was.

Brand wilde al omlaag klimmen, toen Raffles hem tegenhield en voor zich uitwees. Zijn scherpe blik had het begin ontdekt van een trap in de uitgehouwen rots en die zich als een ijzeren brandtrap van portaal tot portaal naar beneden slingerde.

Onmiddellijk begon de afdaling. Raffles, die in het donker het best kon zien, liep vooraan. De treden waren ruw en ongelijk en een leuning was er niet, zodat men zich moest vasthouden aan de granietwand, maar het was in ieder geval beter dan helemaal niets, oordeelde Henderson wijsgerig. Hij sloot de kleine stoet en voelde het water in zijn mond komen, als hij dacht aan een goed gebraden kip, besproeid met een teug goed smakende ale. Zijn grote lichaam hunkerde naar voedsel. Hij wachtte er zich echter wel voor te klagen. Mylord hield niet van nutteloze klaagpartijen. En Raffles wist ook wat

honger was.

Maar plotseling stond de voorste man stil, toen zij nog ongeveer twaalf meter van de bodem van de put waren.

— Waarom ga je niet verder? vroeg Brand, zachtjes vrij ongeduldig.

— Omdat ik niet kan, Brand, antwoordde Raffles lakoniek, er is geen trap meer.

— Geen trap meer? herhaalde nu Brand verschrikt. Hoe is dat mogelijk?

— Heel eenvoudig, er heeft een aardstorting plaats gehad, maar die zal wel een paar eeuwen geleden zijn. Hoe dan ook, de trap houdt hier plotseling op en de wand is verder knap steil.

— Wij moeten dus weer naar boven? fluisterde Brand, teleurgesteld.

— Heb jij touw bij je? vroeg Raffles.

— Geen centimeter.

— Maar ik heb mijn zijden koord bij mij, knorde Henderson, terwijl hij tevreden zijn sportjas losknoopte en met zijn vingers naar het begin van het sterke zijden koord zocht, dat van knopen voorzien was en ongeveer tien meter lang, dat hij om zijn middel gewikkeld had.

— Dat komt nu wel heel goed van pas, James, zei Raffles met een lachje. Neem het einde stevig in je vuisten en zet je schrap. Brand zal er langs naar beneden klimmen en de sluiting van die poort onderzoeken. Als hij dat gedaan heeft, moeten wij die paarden in handen zien te krijgen, die wij vanavond gezien hebben.

— Dat waren er maar twee, Edward.

— Dan zal een kameel het derde rij-dier moeten zijn.

Dit gesprek was heel zachtjes gevoerd en in het hoekje, waar de trap eindigde, en waar het maanlicht nog niet was doorgedrongen. Maar dit hemellichaam zette onverbiddelijk zijn tocht voort en over een drie kwartier zouden zij in het volle licht staan.

Er moest dus snel gehandeld worden.

De reus greep het zijden koord stevig bij het uiteinde vast, na er een lus in te hebben gemaakt en zette zich schrap. Brand aarzelde niet, maar greep het koord, na zijn geweer aan Raffles te hebben toevertrouwd en liet zich zak-

ken. Hij kon met zijn tenen de grond bereiken, toen zijn handen de laatste knoop hadden moeten loslaten. Het volgende ogenblik was hij in een inktzwarte duisternis verdwenen.

De twee mannen bleven in de grootste spanning achter.

Er was zeker een half uur verlopen en zij hoorden nog niets. Toen zei Raffles ongeduldig:

— Brand kan zeker met het slot niet overweg. Ik ga eens kijken waar hij blijft. Hier, neem de twee geweren, James.

Daarop greep Raffles op zijn beurt het koord en liet zich zakken. Al snel werd het koord slap tussen Hendersons' vingers en hij begreep, dat Raffles de bodem bereikt had.

Hij kon hem nog even zien maar hoorde niets van hem en begon het koord in te palmen, rolde het op, haalde de knopen eruit en stak het in zijn zak.

Henderson zat gehurkt op het laatste portaal en keek om zich heen. Hij kon duidelijk de tempel zien, die daar lag, geheimzinnig glanzend, stil, met de gouden draken naast de deur, gevleugelde monsters met pijlpunten aan de staart en fonkelende ogen.

Door de stilte klonk plotseling eerst zwak en toen sterker, hetzelfde eentonige gezang, dat hij die avond ook op de vlakte had gehoord.

Toen werd hier en daar in de tempelstad een lichtje zichtbaar, terwijl het tot nu toe overal stikdonker was geweest. Achter sommige ramen ging licht aan.

Henderson begon zich een beetje onbehaaglijk te voelen op zijn eenzame post, te meer, omdat de maan hem bijna bereikt had. Het portaal had een driehoekige vorm en hij zou niet meer dan een paar stappen kunnen doen en dan zou hij niet verder kunnen.

Hij luisterde ingespannen of hij het bekende sein niet zou horen, maar het bleef angstwekkend stil.

De helft van zijn lichaam werd nu al verlicht en hij hield zijn grote rechterhand achter zijn rug, zodat de witte kleur niet in het oog zou vallen.

Zijn hart bonsde in zijn keel, toen

plotseling de brede tempeldeuren weer opengingen. Daarachter werd een deel zichtbaar van een grote voorzaal of hal, verlicht door een twintigtal toortsen, en tegen die lichte achtergrond staken duidelijk de gedaanten af van de priesters, die naar buiten kwamen.

Het gezang werd steeds luider en opnieuw klonken de pauken en de schelle fluiten, nu ook begeleid door het rattelend gedreun van bekkens en het zwaarmoedige weklagen van een paar zeer grote koehorens.

De toortsdragers kwamen naar buiten en het voorplein van de tempel werd helder verlicht.

Van alle kanten kwamen plotseling mensen toelopen, die zich voor de priesterstoet, die blijkbaar bestond uit louter hooggeplaatste geestelijken, op de knieën lieten vallen, onder het slaken van rauwe kreten, zeker een soort rouwbeklag.

Maar boven al die verwarde klanken uit klonk plotseling, doordringend en bevelend de welbekende stem van Raffles:

— Naar boven, James. Vlucht. Men heeft ons gezien. Wij zijn er bij.

Henderson keek in de richting waar de stem vandaan kwam.

Hij kon niets duidelijk onderscheiden. Hij zag alleen maar een kluit mensen, wijde, kleurige gewaden, die worstelend op elkaar gepakt stonden, in een van de donkere hoeken van het plein.

De reus wist, dat hij niet omlaag kon en zelfs al gezien moest zijn.

Hij dacht er ook niet aan, het bevel niet op te volgen. Het kwam van Raffles en het moest gehoorzaamd worden. Hij slingerde de geweren over zijn schouder en begon zo vlug hij kon langs de stenen trap naar boven te rennen.

De ene keer was zijn grote lichaam in de schaduw, dan bescheen de maan het weer.

Schelle kreten klonken onder hem, zeker om de boogschutters te waarschuwen, want hij had nog geen vijf trappen achter zich, of een pijl vloog hem langs het hoofd en werd verbrijzeld tegen de rotswand.

Halverwege een van de trappen trok hij zijn revolver en schoot zonder te mikken op een troep mannen, die diep onder hem bij elkaar stonden en die zeker was samengesteld uit scherp-schutters.

Hij schoot onder het lopen zijn revolver totaal leeg en woeste kreten be- wezen, dat althans een paar schoten in ieder geval raak waren geweest.

Nog twee trappen moest hij in het volle maanlicht afleggen toen een van de pijlen hem aan de benedenarm trof. Hij voelde een hevige pijn, maar stond niet meer stil om terug te vuren.

Hij zou nu gauw zo hoog zijn, dat zelfs de beste schutter hem niet meer zou kunnen bereiken.

Toen hij eindelijk boven was en hij- gend achter zich keek, leek de hele tem- pelstad als bij toverslag plotseling weer uitgestorven.

De gloed van de toortsen was gedoofd.

Alleen blonk hier en daar het zwak- ke licht van een lantaarn, met dun ge- slepen, hoornen platen in plaats van glas.

Alle geluid scheen gedempt, op het doffe rommelen van een enkele trom na.

HOOFDSTUK IV

KAI-SING, DE PRIESTERES VAN DE DOOD

Raffles en Brand waren zo verrast door de plotselinge overval en door de onverwachte verschijning van het licht, dat zij aan verzet zelfs niet hadden kunnen denken.

Raffles had Brand nog geen vijf minuten geleden gevonden bij de deur van een klein huis, waarachter de jonge man het zachte mekkeren van 'n schaap had gehoord, dat een prima voedsel zou zijn geweest voor de hongerige mannen.

Het slot van de zware bronzen poort had hij niet open weten te krijgen, ondanks al zijn pogingen, maar wel had hij de stal ontdekt, niet ver van de geweldige poortdoorgang, waar inderdaad een tiental prachtige paarden stonden.

En juist zouden zij proberen het schaap te bereiken, toen de tempeldeuren openvlogen, toen uit ieder huis licht begon te stralen en toen uit alle hoeken en gaten vlugge gedaanten te voorschijn schoten en een aantal, voor het merendeel met sabels bewapende mannen, over het plein rende, in hun richting.

Zij waren ongetwijfeld onmiddellijk gezien en herkend en een gehuil van doller woede steeg op uit de troep Zon-

aanbidders.

Het blanke staal van een vlijmscherpe sabel zwaaide al dreigend boven hun hoofden, toen een hoge, bevelende stem een paar woorden riep, waarvan Raffles de betekenis niet begreep, ofschoon hij het mandarijnen-Chinees vrij goed kende.

Het was zeker een of ander dialect. Hoe dan ook, de man die het geroepen had, had zeker grote invloed en zijn woord had gezag, want onmiddellijk werd het dreigende zwaard terug getrokken en een dozijn mannen wierpen zich op de beide indringers, wroongen hun armen op hun rug en bonden hen.

Dat was de korte worsteling geweest, die Henderson gezien had.

De twee mannen werden onmiddellijk over het plein, tot dicht bij de gouden zonnetempel, gebracht.

Daar bevond zich een vierkante opening in de grond, afgesloten met een zwaar luik. Vier sterke mannen waren nodig om dat luik op te tillen. Daaronder begon een stenen trap, met een bocht naar rechts, waaruit geconcludeerd kon worden, dat zij ergens onder de Zonnetempel moest eindigen.

Alleen een flauwe schemering was af-

komstig van een van die lantaarns van prachtig bewerkt koper, met dunne hoornen platen, die zij al gezien hadden en die waren opgehangen aan grote haken in de wanden van een tamelijk brede gang.

En bij dat flauwe licht zag Raffles de blauwachtige gloed van het staal van een speerpunt, vlak bij zijn gezicht.

Het was een wapen, zoals men alleen nog maar in musea ziet, net een beulzwaard, breed, bijna een meter lang en voorzien van scherpe weerhaken.

Hij zei zachtjes iets tegen Brand, maar direkt klonk een ruw bevel, dat niet mis te verstaan was.

Het ging trouwens vergezeld van een nieuwe stomp in de rug, boven de gebonden handen.

De stappen van de soldaten klonken hol op de marmeren vloer van de gang.

Maar boven dat eentonig geluid uit, hoorden de twee gevangenen al spoedig een ander geluid, dat zij niet zo gauw herkenden.

Het klonk als het dof gebrul van wilde dieren tegen het uur van de voeding in een dierentuin, maar iets minder sterk. Bij iedere stap echter die zij deden, werden zij er steeds meer van overtuigd, dat het geen leeuwen of tijgers konden zijn.

Nu en dan klonken er schelle kreten tussendoor. De ene keer klonk het als het eentonige gemurmel van de branding, die op rotsen stuk slaat, dan weer als een somber doodsgesang of een hevige ruzie van woedende duivels en soms op het gekef van wilde woestijnhonden.

De twee mannen keken elkaar aan, alsof zij elkaars gedachten wilden peilen. En plotseling, vóór zij erop verdacht waren, werd dit woedende gebrul werkelijk oorverdovend en toen begrepen zij wat het was.

De gang was plotseling veel breder geworden en vormde nu een soort langgerekte ruimte.

Links en rechts bevonden zich hokken, die eruit zagen als de kooien van de wilde dieren in een circus. Zij waren alleen iets groter. De ijzaren spijlen

stonden bijna een handbreedte van elkaar.

Er zaten echter geen dieren in de kooien, maar menselijke wezens, die echter op dit ogenblik niet veel van beesten verschilden. Uit hun kelen kwamen de rauwe klanken, hun wijd opengesperde monden, stieten die afschuwelijke kreten uit. Het waren allen Aziaten. Met uitzondering van een neger, die heel stil in zijn hoekje zat en niet meedeed aan dat klagende gehuil.

Ze waren allemaal ontzettend mager en zo goed als naakt. Alleen een vodde doek was om hun middel geknoopt en hun ribben waren duidelijk zichtbaar. De meesten stonden vlak voor de tralies, hielden zich daaraan vast en keken met uitpuilende ogen naar een man, die zoëven door een andere gang binnen was gekomen met een mand rauw vlees, dat hij net bij kleine stukken tegelijk in de hokken begon te gooien alsof die ongelukkige wezens inderdaad wilde dieren waren.

Zij wierpen zich gillend op het vlees, blijkbaar half gek van honger.

Brand draaide zich vol afschuw om en vroeg toen zachtjes:

— Wat is dat voor een afschuwelijke vertoning? Waarom zouden die hier gevangen zitten?

— Zij hebben zeker iets uitgevoerd en de Chinese priesters schijnen heel streng te zijn, Charles. De ongelukkigen herinneren mij aan dat ontzettende boek van Octave Mirbeau, «De Tuin der Martelingen». Hoogstwaarschijnlijk wacht hun tenslotte een vreselijke dood. En zo zie je nu weer, Charles, dat de mens van welke landaard dan ook, eigenlijk nog een primitief wezen is. Het laagje beschaving, dat hij heeft is soms maar heel dun en gaat er gemakkelijk van af als de omstandigheden meewerken. De Duitse concentratiekampen en de wreedheden, die daarin gebeurden, waren het gevolg van het verbreken van de banden met de beschaving. Er zijn nu eenmaal mensen, die, van die banden bevrijd, geen maat meer kennen en zich door hun laagste instincten laten leiden. Daar was die beschaving verdwenen, hier is die beschaving

nooit doorgedrongen. Deze Chinese stam staat niet ver af van de menseneeters en koppensnellers, die op sommige plekken van de aardbol nog te vinden zijn.

— Hoe vaak krijgen die ongelukkigen voedsel?

— Om de drie dagen. Ik weet dat zeker. Het is trouwens niet eens zo lang geleden, dat men zelfs in grote steden als Sjanghai de gevangenen vertoonde als een soort openbare vermakelijkheid. Men mocht ze voederen, zoals men in een dierentuin eten gooit naar de beesten.

Brand luisterde maar half. Hij had plotseling iets ontdekt, dat zijn hele aandacht in beslag nam.

In een afzonderlijke kooi zat nog een andere gevangene, maar deze was zo wanstaltig dik, als Brand nog nooit gezien had.

Hij was dikker dan de zogezegde dikste man, die hij wel eens op een kermis gezien had, en zoals hij daar zat, op een laag bankje, onbeweeglijk voor zich uitstarend, met zijn handen op zijn knieën leek hij veel op een van die lelijke spekstenen afgodsbeeldjes, die nu nog in China bij duizenden voor de export worden vervaardigd.

Zijn huid, alleen maar bedekt door een soort lendendoek, was geelbleek en stond strak gespannen.

Brand vroeg zich af of deze man zich nog bewegen kon.

Zijn nog gitzwart haar was in een lange staart gedraaid, die een paar malen om zijn hoofd was gewikkeld.

Zijn varkensoogjes kwamen nauwelijks te voorschijn boven zijn vette wangen.

— Mijn hemel, wat is dat voor een monster? vroeg Brand zacht terwijl hij naar de dikke man wees.

— Ook een gevangene, Charles. En opzettelijk vetgemest. Ik heb zo'n idee dat hij niet lang meer leven zal.

— Met zo'n omvang? Hoe kan het anders?

— Dat is het niet. Hij zal wel heel anders sterven. De ongelukkige wordt vetgemest, Charles, om hem begerlijker en smakelijker te maken in de ogen van de Zonnegodin.

Maar de twee mannen werden alweer verder geduwd door de soldaten.

Zij waren een andere gang ingegaan en Raffles probeerde onder het lopen, zijn handen te bewegen. Het was absoluut onmogelijk.

Nu hoorden zij weer nieuwe klanken, maar deze keer een wat liefelijker geluid. Het was alsof er op een harp gespeeld werd en dat geluid werd steeds sterker.

De gang liep ten einde en werd daar afgesloten door een gordijn van dunne zijde, met gouddraad bestikt. Een reusachtig soldaat hield er de wacht bij, met de hellebaard aan de voet. Hij stond daar onbeweeglijk als een standbeeld.

De gevangenen werden, toen de man dit gordijn had opgelicht, in een soort van voorkamer geduwd, met marmere wanden en verlicht door olielampen, zonder een enkel meubelstuk. Aan het einde moesten zij weer een trap op en Raffles berekende, dat zij nu weer op de begane grond moesten zijn.

Hij had echter niet veel tijd om daarover na te denken, want een bronzen deur werd opengeduwd en de tempelwachters brachten de twee gevangenen een vertrek binnen, waarvan de barbaarse pracht hen een ogenblik verstomd deed staan.

De zaal was zuiver rond en had twaalf deuren van brons en versierd met een ander teken. Bij elkaar stelden zij ongetwijfeld de dierenriem voor.

De muur tussen de twaalf deuren was met gouden platen versierd. Het gewelf, azuurblauw, droeg in het midden een reusachtige gouden zon, met stralen in twaalf richtingen. De vloer was van blauwgeaderd marmer en in het midden daarvan was het beeld van de zon nog eens herhaald.

Een deur was groter en hoger dan de elf andere. Van die drempel af liep een looper van goudstof naar een soort estrade of podium in het midden van de zaal. Deze was ongeveer een halve meter hoog, bedekt met een wijnkleurig kleed, waarop een gouden stel stond, onder een soort troonhemel, van rode zijde, versierd met franjes van kleine,

gouden bolletjes en kleine snoeren paarlen.

Voor de gouden stoel stond een soort altaar en op de hoeken stonden kleine, gouden boeddhabeelden. Voor de verhoging en op een afstand van bijna drie meter was een groot offerblok in de grond gemetseld. Aan de overkant stond een kring van twaalf vergulde zetels, zonder leuning.

Raffles wist dat deze bestemd waren voor de twaalf hogepriesters. De minderen zouden moeten staan.

Op een soort balkon boven de hoofd-deur zaten zes meisjes, in slepende, blauwe gewaden, die harpen en een soort violen met slechts drie snaren bespeelden. Zij maakten die lieflijke muziek.

Tenslotte bevond zich boven iedere deur een cirkelvormig raam, bijna een meter in doorsnee, dat overdag zeker zwak het daglicht zou binnen laten schijnen, want het was niet van glas, maar van dezelfde dun geslepen platen van hoorn, die Raffles en Brand ook in de lantaarns hadden gezien.

De soldaten brachten hun gevangenen wat opzij. Zij hadden blijkbaar al bevelen gekregen.

Deze tempelwachters waren met hun twintigen en zij waren allen gewapend met een hellebaard en een lange, heel even gekromde sabel.

Zij stonden daar nog geen vijf minuten, toen een van de twaalf deuren open ging en de priesterschaar binnentrad.

Zij werd voorafgegaan door trommelaars, bekkenslagers en fluiters, die met het geraas van hun instrumenten dadelijk de harpen overstemden.

Na hen trad, plechtig en zwiingend, de beul binnen, met zijn breed zwaard dwars over de borst.

Hierna volgden de twaalf hogepriesters of Lama's. Hun vreemde lange gewaden stonden stijf van het goud. Op de borst droegen zij vierkante gouden platen, waarin zinnebeeldige tekens gegrift waren. Zij werden op de voet gevolgd door priesters van lagere orde, monniken, tempelwachters en tenslotte door een afdeling prachtige geklede soldaten en Brand maakte onwillekeurig

bij zichzelf de opmerking, dat geen enkele revue kon wedijveren met dit schouwspel.

Goud en paarden, de kostbaarste zijden stoffen, wapens en instrumenten met edele metalen en diamanten ingelegd, een ongekende pracht, een sprookje, onder het rossige licht van wel veertig zilveren olielampen.

Eenmaal trok de stoet plechtig de gehele zaal rond, die zeker wel veertig meters in doorsnee mat zonder schijnbaar de gevangenen te zien en toen namen de twaalf Lama's plaats op hun zetels, de lagere priesters groepeerden zich achter hen en plotseling zweeg de barbaarse muziek.

De harpen begonnen opnieuw, een zacht gezang weerklonk en de grote deur achter het altaar ging heel langzaam open.

Twaalf soldaten in gouden maliënkolders, de getrokken zwaarden in de vuist, kwamen stram binnen. Zes van hun droegen een draagstoel, uit massief zilver gedreven met kleden van purperen zijde tot bijna op de grond. Op die draagstoel zat onbeweeglijk, met gekruiste benen, een vrouw.

De soldaten droegen hun last ongeveer tien meter de zaal binnen en zetten hem toen neder. De vrouw rees op, stapte van de draagstoel op de gouden loper en liep langzaam naar het altaar.

Pas toen zij de verhoging beklommen had, konden Raffles en Brand haar goed zien. Zij was voor een Chinese erg groot en buitengewoon bevallig. Zij kon niet ouder dan een jaar of dertig zijn en waarschijnlijk zelfs nog jonger. Dit was moeilijk te zien, want haar gezicht was besmeerd met een soort witte zalf, waarover goudstof gestrooid was. Het leek nu, alsof dat onbeweeglijke, strakke gezicht uit zuiver goud was gesmeed.

De grote koolzwarte ogen staarden recht voor zich uit. De lippen waren ook zwart gemaakt, net als de prachtige wenkbrauwen, die in een grote boog boven de raadselachtige ogen welfden.

Het blauwzwarte haar was in twee grote dikke vlechten over haar schouders gelegd, en hing tot bijna op de

grond. Beide vlechten waren doorweven met strengen parels. Op het hoofd droeg de vrouw een mijter met een eigenaardige vorm, lijkend op een pagodetoren en ook uit het zuiverste goud gedreven. Ofschoon het hoofddeksel erg zwaar moest zijn, scheen dit haar niet te hinderen, maar verleende het slechts een grotere vorstelijke waardigheid aan haar hele houding. Zij droeg een brocaat, doorweven met gouddraad.

Raffles en Brand voelden het al, die vrouw was de priesteres van de dood. Dat was nu de gevreesde Kai-Sing.

Een vreemde glimlach speelde om de lippen, glimmend als ebbenhout en zonderling afstekend tegen het goudstof, waarmee haar gezicht bedekt was.

Geen spiertje bewoog in dat strakke masker, toen zij met vorstelijke gratie, de twee treden van de verhoging betrad en zich toen langzaam liet neerzinken in de gouden zetel.

Dadelijk legde zij de kleine, ook vergulde handen op de twee stoelleuningen en zo bleef zij roerloos zitten.

Slechts heel even had zij de blik uit haar zwarte, iets scheefstaande ogen laten gaan naar de plek, waar de twee westerse gevangenen stonden.

En nu staarde zij recht in het gezicht van de hogepriester die zijn zetel al verlaten had en op de knieën naar de verhoging was gekropen, totdat hij het bovenlichaam langzaam oprichtte en op zachte, slepende toon begon te spreken.

HOOFDSTUK V

HET MENSENOFFER

Raffles verstond niet wat de man tegen de priesteres zei.

De man gebruikte een speciale taal, waarschijnlijk alleen te verstaan door zijn medepriesters en de andere leden van de kleine kolonie.

Maar Raffles dacht de betekenis van de geprevelde woorden wel te begrijpen.

De opperpriester vertelde blijkbaar welke ramp er gebeurd was en smeekte nu de priesteres van de dood, wraak te willen nemen. Tot tweemaal toe zag Raffles hoe een felle blik uit de gitzwarte ogen van Kai-Sing bliksemsnel naar hem toevloog, met een flikkering van woede en misschien ook wel van verbazing.

Maar haar hoofd bewoog niet en noch haar gezicht. Het bleef een masker van goud, waarin alleen de raadselachtige ogen leefden. En om de lippen steeds dezelfde angstwekkende, starre glimlach.

Eindelijk zweeg de priester en boog het hoofd weer.

Toen begon Kai-Sing te spreken. Zij had een prachtige stem, diep van klank, maar er was iets dreigends in, iets schrikwekkends en toch begrepen de twee westerlingen niets van de toespraak.

Alles en iedereen zweeg en men hoorde in de ruime zaal niets dan die diepe vrouwenstem.

Terwijl zij sprak stond zij heel langzaam op, trad op het altaar toe, strekte de beide armen omhoog, naar de gouden zon daarboven en scheen een of an-

der gebed uit te spreken.

Toen zij klaar was, bleef het doodstil. Kai-Sing stond in een houding, alsof zij ergens naar luisterde. Toen deed zij een paar dingen, waarvan Brand niets begreep.

Uit een gouden kan liet zij door een van de priesters wijn schenken in een kom van blauw kristal, die voor haar op het altaar stond. Uit een gouden kokertje schudde daarop een tweede priester een aantal voorwerpen in de wijn, die er uitzagen als sojabonen. De priesteres van de dood nam de kom voorzichtig tussen beide handpalmen, met uitgespreide vingers, hief ze langzaam omhoog en wachtte. Een paar bonen zonken, de andere bleven drijven. Zij zette de kom langzaam weer neer en gaf een kort bevel.

Twee priesters stonden onmiddellijk op en kwamen onhoorbaar op hun viltten zolen naar het altaar.

Een van hun droeg op beide handen een zwaard in ivoren schede. Hij tilde het hoog boven zijn hoofd, Kai-Sing pakte de ivoren greep en trok het wapen uit de schede. Met de linkerhand trok zij een haar uit een van haar vlechten en bewoog het even over de vlijmscherpe snede van het zwaard.

De haar viel in twee helften omlaag.

Een dof gemompel steeg even op onder de priesters. Kai-Sing gaf het zwaard terug, de twee priesters gingen weer zitten en zij strekte opnieuw de armen naar het hoge gewelf van de zaal en scheen een vurig gebed te richten

tot de godin, die zij diende, de vreselijke Godin van de Dood.

Zij zweeg en plotseling viel, zonder dat iemand iets had hoeven te zeggen, de hele priesterschaar in met een lied, dreigend en wild, zeker een aanroeping tot de godin en de lawaaiërige instrumenten begonnen weer.

Even plotseling als het begonnen was eindigde deze cantate weer. Het werd doodstil. Toen sprak de priesteres van de dood een woord.

Vier soldaten verdwenen onmiddellijk door de deur recht tegenover het altaar en Kai-Sing nam langzaam weer in haar stoel plaats, legde de gouden handen op de leuning, en zat daar weer even roerloos, even koninklijk als daarvoor.

— Wat gebeurt er toch? vroeg Brand fluisterend aan Raffles, ondanks de dreigende blikken van zijn bewakers.

— Vermoedelijk is net een orakel geraadpleegd, Charles. Wij krijgen de schuld van de ramp, maar ik vrees dat een ander er ook voor zal moeten boeten. De goden moeten verzoend en hun toorn bezworen worden.

De deur ging weer open en de vier soldaten kwamen terug en Brand had moeite om niet te schreeuwen, want nu hadden zij de wanstaltige dikke man bij zich, die nauwelijks kon lopen en die schrille kreten slaakte, als een vrouw of een klein kind. Hij droeg nu een wit kleed, bij de Chinezen het teken van dood of rouw.

Kai-Sing keek hem met een ijskoude blik aan, zonder dat haar gezicht bewoog en scheen zich toen niet meer om hem te bekommeren.

De dikke man werd door zijn vier bewakers tot dicht voor het altaar gebracht. Daar ontdeed men hem van zijn witte kleed. Priesters liepen af en aan naar het altaar, namen daar zilveren schalen af en uit al hun bewegingen bleek, dat zij een lang bekend ritueel vervulden.

In een van de zilveren schalen bevond zich een soort olie of dunne zalf, waarmee het hele lichaam van de ongelukkige, die voortdurend bleef schreeuwen, werd gezalfd. Zijn lange haarvlecht

werd versierd met drie grote strikken, een aan het begin, een in het midden en een dicht bij het uiteinde. En al spoedig werd zijn geschreeuw overstemd door de gebeden tot de zon, die nu overal opstegen, het driftig gebonk van de vuisten op de pauken en trommen en het schel gerinkel van de bekens.

Voor de twee gevangen Engelsen ging niets verloren. Het was duidelijk, dat men hen opzettelijk hier had gebracht en hen op die plek had gezet zodat niets van de plechtigheid voor hen verloren zou gaan, totdat ook hun einde zou komen.

Kai-Sing zat nog steeds roerloos op haar gouden zetel, hoog boven alle anderen en keek met een raadselachtige glimlach op het vergulde gezicht en de groenzwarte ogen nu half verborgen achter de oogleden.

Er scheen een soort bezweringsformule over het offer te worden uitgesproken door de hogepriester, die een gouden staf in zijn hand droeg, versierd met een stralende zon en hem met de scherpe punten van die stralen prikkjes gaf in de borst en lendenen, zodat er een paar druppels bloed te voorschijn kwamen.

Men trok de dikke man het witte kleed weer aan en toen werd zijn hoofd versierd met een gouden band, die stevig om het voorhoofd sloot.

Intussen waren van achter uit de zaal twee priesters gekomen. Van hun gezicht was niets te zien, want het was verborgen achter een afzichtelijk masker, uit hout gesneden, dat hun gehele hoofd omsloot.

De uitdrukking van die houten gezichten was vreselijk.

Deze priesters moesten zeker boosaardige goden voorstellen, die de mens slecht gezind zijn.

De gebeden hielden op en de twee priesters begonnen een wonderlijke, langzame huppeldans uit te voeren, rondom het offer, dat daar nu roerloos zat en zich blijkbaar in zijn lot had geschikt. Bij die dans werden zij begeleid door de klanken van harpen en een kleine trom en ook door een paar

hoge schelle fluiten. Zij schuifelden onhoorbaar en draaiden om hun eigen as, om de dikke man heen, terwijl hun armen in de wijde mouwen van hun prachtige gewaden, wuivende gebaren maakten.

Deze vreemde dans duurde bijna een kwartier en hield plotseling op. Toen deden de afgodendienaren met hun afschuwelijke maskers een paar passen achteruit.

Het volgende gebeurde heel vlug en leek voor Brand een boze droom, die echter toch niet in staat was, zijn blikken af te wenden van het vreselijk schouwspel.

Vier sterke mannen trokken de al half verdoofde man overeind en brachten hem met moeite, tot vlak voor het offerblok. Twee van hun gingen naast hem staan, dwongen hem neer in een knielende houding en hielden zijn armen aan de dikke polsen stevig op zijn vette rug vast.

De dikke man verweerde zich echter niet eens meer. Zijn jammerklachten waren overgegaan in een zacht bijna onhoorbaar mekkerend geklaag. Een derde man had zijn staart gegrepen en trok er hard aan, zodat het offer zich niet meer kon bewegen.

Nu kwam de beul dichterbij, een zwaar gebouwd man, met ontbloot bovenlichaam en op zijn armen lagen de spierbundels als dikke ankertrassen.

Achteloos liet hij zijn brede zwaard, glinsterend als zilver, een paar malen behendig boven zijn hoofd in het rond zwaaien en bracht toen een soort groet aan de priesteres. Toen, met een paar snelle stappen, was hij bij de dikke man. Hij mat zorgvuldig de afstand. Het brede zwaard ging de hoogte in en kwam met een fluitend geluid weer omhoog.

En de beul verstond zijn vak, het hoofd was met een enkele slag van de romp gescheiden.

De helper legde het hoofd onmiddellijk op een zilveren schaal en zette het zo op het altaar, voor de priesteres, die zelfs niet met de ogen geknipperd had.

Net was het hoofd van het offer ge-

vallen, of met wilde herrie zette opnieuw het orkest in, de bekkens raasden, de fluiten gilden, de trommen roffelden dof en alles werd overstemd door de donderende slagen van de pauken. Achter het offerblok bleek een luik te zijn en daarin verdween onmiddellijk het met bloed overdekte lichaam.

Een krankzinnige vreugde scheen zich van de mensen te hebben meester gemaakt. De goden zouden zeker wel tevreden zijn met dit offer, het vetste, dat men hun tot nu toe had kunnen brengen.

In die tijd hadden Raffles en Brand herhaaldelijk zacht tegen elkaar gefluisterd, maar toen zij meenden, dat door de algemene opwinding de aandacht verslapt was, vergisten zij zich deerlijk, want zij werden onmiddellijk ruw van elkaar getrokken, zodra zij bij elkaar kwamen. En toen moesten ook zij, als dappere mannen, de onvermijdelijke afloop onder ogen zien. Aan vluchten was onder deze omstandigheden niet te denken.

Dit wilde geraas duurde minstens een half uur, totdat alle priesters letterlijk waren uitgeput door hun dansen, gillen en hun gesprong.

Toen werd het plotseling weer volkomen stil.

Er kwam wat beweging in het gouden standbeeld op de gouden troon. De priesteres maakte een kort gebaar, gaf een bevel en de tempelwachters brachten onmiddellijk de twee gevangenen tot vlak voor het altaar.

En daar stonden zij nu, met het gezicht op die afzichtelijke kop, waarvan de ogen gesloten waren en die al een wasachtige kleur had. Maar zij hielden zich goed en knipperden zelfs niet met de ogen.

Kai-Sing keek hen om beurten aan. En toen bleven haar zwarte, ondoorgrondelijke ogen gevestigd op Raffles. Zij stond langzaam op, trad tot vlak voor het altaar en toen ging haar arm omhoog en haar spitse vingers gleden tastend en tegelijk strelend over het gezicht van de indringer, waarvan de kleur haar zeker heel onbekend voorkwam. Het was alsof zij zich door die

beweging wilde overtuigen of die kleur echt was. Ook de grijze tint van Raffles' ogen scheen haar met verbazing en tegelijk bewondering te vervullen.

De priesteres zei een paar woorden die Raffles maar half begreep, toen wees zij op Brand en gaf een bevel. Het volgende ogenblik waren de twee mannen van elkaar gescheiden. Zij gaf Raffles een teken, dat vrij duidelijk was, zij nodigde hem uit op de verhoging te komen.

Toen hij daar was trok de priesteres een vlijmscherpe dolk met een gouden gevest uit haar gordel en sneed de boogpees door, waarmee de handen van Raffles op zijn rug geboeid waren.

Onder een deel van de priesters stond een dof gemompel, maar Kai-Sing keek slechts in het rond, hoog opgericht, een scherp woord kwam sissend over haar geverfde lippen en toen werd het dadelijk weer stil.

Weer zei ze iets, dat op een bevel leek, toen gaf zij Raffles de hand, draaide zich met een waarlijk vorstelijk gebaar om en schreed met hem weer naar dezelfde deur, waardoor zij was binnengekomen.

De harpen klonken opnieuw, nu op een zachte, tedere manier, smeltend en lokkend. Het was duidelijk, dat de priesteres hier onvoorwaardelijk gehoorzaamd wenste te worden; dat in deze tempel alleen zij de meesteres was. Bij de deur keerde zij zich nog eens om, zei een paar woorden, en wees met uitgestrekte vinger op Brand. Raffles op zijn beurt riep met schelle stem enige woorden naar Brand, die de arme kerel weer moed gaven.

De soldaten in hun gouden maliën-kolders hadden zich weer in gelid opgesteld, de hoge deuren gingen open en sloten zich weer achter Kai-Sing en de man, die al met een voet in het graf gestaan had. Zij was niet veel kleiner dan Raffles en hield haar vergulde gezicht met de raadselachtige glimlach naar hem toegewend.

Brand veronderstelde dat hij zelf nu onmiddellijk op het offerblok zou worden geslacht, maar dat bleek niet juist.

Nu begreep hij dat de grijze ogen

van Raffles en zijn gladde, even gebruinde huid hun voorlopig gered hadden.

Als dat niet het geval was geweest, zou Kai-Sing ongetwijfeld ook de executie van die twee indringers hebben willen bijwonen. Zij waren de oorzaak geweest, dat een paar dozijn van haar volgelingen letterlijk uiteen waren getreten.

Het was zeker alleen maar een uitstel, maar ook dat kon misschien redding betekenen.

Hij werd weer gegrepen en toen weggevoerd, door de deur tegenover het altaar en door de nog altijd geheel verlaten voorzaal en toen weer naar de gang, die hij zoëven gepasseerd was.

En tot zijn schrik werd hij in het hok van de vetgemeste man gegoid.

Gelukkig waren de andere gevangenen na de voeding tamelijk rustig. Alleen hier en daar zag hij een paar ogen in een geel gezicht fonkelen, die hem aandachtig opnamen.

En nu trok de hele stoet van priesters langs hem heen, de beul, de twee gemaskerden, de tempelwachters, ook de harpspeelsters, een afdeling soldaten, de hogepriesters en de andere zoon-aanbidders.

En heel achteraan, alleen, op een vreemde manier, dansend en springend kwam een priester, groot en breed geschouderd, in een lang slepend gewaad en met een zo afzichtelijk masker op, dat Brand onwillekeurig huiverde.

En terwijl de priester voorbij de cel danste, wierp hij ongemerkt een met potlood geschreven briefje tussen de tralies door in het hok.

En toen iedereen voorbij was zocht Brand het op, nam het met zijn lippen van de grond, zodat er een vijltje uitgleed, dat hij dadelijk als het eigendom van Henderson herkende en las met moeite, maar met een hart, dat bonsde van vreugde, bij het flikkerend lamplicht deze woorden, met de vertrouwde, welbekende hanepoten van de reus geschreven :

— Kop op, mijnheer Brand. Ik ben hier en alles zal goed aflopen. Wacht rustig op mijn terugkomst.

HOOFDSTUK VI

HET ZIJDEN KOORD

Toen Henderson buiten het bereik van zijn achtervolgers was, tenminste voor het ogenblik, hield hij een moment hijgend halt en maakte als het ware een korte balans op van zijn toestand.

Hij begreep wel, dat die bepaald niet rooskleurig was. Hij had weliswaar twee geweren en vrij veel munitie, maar daar kon hij op dit tijdstip weinig mee doen.

Voedsel had hij helemaal niet en de honger begon stevig te knagen. Daarbij kwam ook nog, dat zijn meester en Charles Brand in handen waren gevallen van de bloeddorstige zonnepriesters en er was geen denken aan te verdwijnen. Trouwens, hij wist maar al te goed, dat hij geen dagreis ver zou komen, al had hij dat gewild. Maar hij dacht er geen ogenblik aan. Zijn plicht hield hem hier en hij moest alles wat hij kon in het werk stellen om Lord Edward Lister, de man die hij grenzeeloos bewonderde en zijn trouwe kameraad Brand te redden, ook al moest hem dat zelf het leven kosten. Ook wist hij wel bijna zeker, dat straks de achtervolging hervat zou worden.

Die Chinese schelmen zouden zeker al het onmogelijke doen om hem weer in handen te krijgen en hem dan ter dood brengen. De toestand was werkelijk verschrikkelijk. En het was zo donker, op deze plek, dat hij bijna geen hand voor ogen kon zien.

Gelukkig bleef de maan nog altijd aan de hemel stijgen en bij het licht daarvan zou hij tenminste genoeg kunnen zien, om niet onverhoeds in een afgrond te storten.

Behoedzaam verwijderde hij zich zoveel mogelijk van de rand van de reusachtige, ronde put. Hij luisterde aandachtig. Hij trachtte een soort plan de campagne te maken, maar slaagde er niet in, iets goeds te bedenken. Het was om wanhopig te worden. Hij zou zeker de poort wel weten te vinden, die uit de tempel toegang gaf tot de vlakte, maar hij zou die zeker niet open weten te krijgen.

Langs de stenen trap weer naar beneden gaan, zou ook niet gaan, want hij kon het zijden koord nergens aan vast maken, om de laatste tien of twaalf meters af te leggen. Hij zou dus een ander punt moeten zoeken, waar afdaling misschien wel mogelijk was.

En zo ging hij op goed geluk verder en begon voorzichtig naar die plek te zoeken, zorgend dat men hem van de tempelstad uit niet kon zien. Dat maakte natuurlijk zijn taak aanzienlijk zwaarder, want het was hem nu zelfs onmogelijk geworden, de rand van de kuil dicht te naderen.

Plotseling stond hij stil, bij het horen van een geluid, dat hem eerst verbaasde en toen schrik aanjoeg. Wat hij hoorde was het blaffen van een hond.

Het was zeker dat men de achtervolging al langs een andere weg begonnen was en het kon niet lang meer duren, of de priesters, door een speurhond geleid, zouden hem hebben achterhaald.

Henderson bevond zich toen op een plek, door de natuur al grillig gevormd. Het was een soort voetpad, dat tame-

lijk steil omhoog steeg en dan plotseling een bocht beschreef. De bodem was hier bedekt met los gesteente.

Niet ver van het begin van dat pad was een holte in de rots en daar tegenover gaapte plotseling de afgrond, zeker wel veertig meter diep.

Henderson zelf stond hier in de schaduw, maar hij kon tamelijk ver het rotspad afzien, want dit werd helder door de maan beschenen. En zijn hart begon hard te kloppen, toen hij daar in de diepte een aantal lichtjes zich zag bewegen achter elkaar, als een reusachtige glimworm, die naar hem omhoog kroop.

Maar snel daarna zag hij nog iets anders, dat zelfs zijn moedig hart voor een ogenblik met schrik vervulde. Het was een reusachtige hond, van een soort die Henderson niet kende en dat nog het meest leek op de kruising van een mastiff en een Engelse bloedhond.

Het dier leek wel wat op een kalf, zo groot was het en het moest over reusachtige lichaamskrachten beschikken. Zelfs toen het dier nog wel tachtig meter van hem af was, zag hij het blikkeren van het vreselijk gebit en het gloeien van de ogen.

De hond blafte nog steeds, maar aldra ging dit over in een grommend geknor, een bewijs, dat hij het spoor van de vluchteling geroken had. Met de grote kop naar het rotspad gebogen, liep hij verder steeds hoger.

Henderson trok snel zijn revolver, maar borg het wapen direct weer op.

Hij mocht geen leven maken. Toen tastte hij naar zijn jachtmes, maar ook dit zou hij niet kunnen gebruiken op deze plek, op dat smalle pad, vlak naast de afgrond, in een strijd met die reusachtige hond, sterk als een beer en bloeddorstig als een tijger.

Maar zijn hand voelde het zijden koord om zijn middel en toen kreeg hij plotseling een reusachtige inval.

Het rotspad maakte hier een scherpe bocht en liep om de afgrond heen, die zeker veertig meter diep was, maar nauwelijks zeven meters breed. Hij wikkelde het koord snel af, maakte aan het einde een lopende knoop, en legde deze

lus met het einde midden op het pad, onder een zware steen.

Hij nam nu snel het andere eind van het koord in zijn hand, liep vlug om de afgrond heen en bereikte veilig de overkant, zodat nu de koord dwars over de kloof gespannen was en hij nog een meter of drie overhield.

Hij had nog juist de tijd om dat einde aan een uitstekend rotsblok vast te maken.

De hond kwam aanstormen, rook hem eerst, kreeg hem daarna in het oog, liet een woedend gehuil horen en wilde, omdat zeven meter zonder aanloop zelfs voor dit monster te veel was, om de kloof heen lopen.

Daarbij stapte hij in de lus van het zijden koord. Henderson gaf er een heftige ruk aan, de lus werd dicht getrokken, sloot zich om de achterpoten van het dier en Henderson hoefde verder niets meer te doen, want door zijn eigen vaart slingerde het monster zich van de rots en beschreef een grote boog. Hij viel twaalf meter diep en zijn kop werd op slag verbrijzeld tegen de puntige rotsen.

Heel in de verte klonken de stappen van de achtervolgers. En de lichtjes kwamen dichterbij. Waarom eigenlijk wist hij later niet, want noodzakelijk was het niet, maar met inspanning van al zijn krachten trok hij het lichaam van de hond omhoog, dat zeker vijfenzeventig kilo woog, maakte de poten uit de lus los en liet het zware lichaam weer in de afgrond storten.

Hij was nu weer in het bezit van het zijden koord, dat hem al zulke uitstekende diensten bewezen had.

Haastig liep hij terug naar de plek, waar hij eerst stond, en nam de situatie eens op. Die was nog altijd bepaald niet rooskleurig.

Ging hij verder, dan moest hij ook hoger gaan en zijn grote gestalte zou al heel spoedig scherp te zien zijn in het maanlicht, tegen de donkerblauwe hemel. Bleef hij waar hij was, dan zou hij natuurlijk gegrepen worden. De Chinezen hadden weliswaar geen bruikbare vuurwapens, maar zij kenden hier de weg tussen de rotsen, en dat gaf

hun een groot voordeel. Met zijn geweer zou hij er zeker een paar kunnen neerleggen, maar dan kwam zeker de hele tempelstad in opschudding, de woede tegen de beide gevangenen zou nog groter worden en de reus besloot dus tot het laatste ogenblik te wachten, alvorens een vuurwapen te gebruiken.

Hij had het voordeel, dat de achtervolgers niets wisten van het einde van hun vreselijke speurhond en dus voorlopig niet al te scherp zouden rondkijken bij het bestijgen van het bergpad.

Hij kreeg een soort nis in het oog, bij het begin van het pad, en ging daarbinnen. Hij trok zijn revolver, vastbesloten, zijn leven zo duur mogelijk te verkopen.

Na enkele minuten klonken de snelle voetstappen van de achtervolgers vlak bij. En een rossig schijnsel bescheen het pad en deed het graniet glinsteren.

De nis was niet erg diep en Henderson kon ieder ogenblik gezien worden. Maar tot zijn geluk dachten de tempelwachters, dat de hond nog altijd een spoor volgde en zij dachten er zelfs niet aan, in deze opening te kijken, wetend, dat de waakhond de vluchteling al verscheurd zou hebben, als hij zich daar gezet had. Zij waren misschien wat verwonderd over het zwijgen van het dier, maar dat was dan ook alles.

Daar ging de eerste man voorbij, gewapend met een kort, flauw gebogen zwaard. In zijn linkerhand droeg hij een fakkel. En zo volgden hem zeker wel twaalf mannen, achter elkaar.

En helemaal achteraan, kwam een eenzame priester. Henderson wist toen nog niet wat hij moest voorstellen, want de man droeg een afschuwelijk masker, of beter gezegd, een beschilderde houten kop over zijn eigen hoofd. Waarschijnlijk was hij meegegaan, om onderweg de wraak van de goden af te roepen over de vreemdeling.

Zodra deze priester voorbij was, waagde Henderson het, voorzichtig zijn hoofd naar buiten te steken. Van de twaalf mannen waren er op dat ogenblik nog maar drie te zien, buiten de eenzame priester. De anderen waren

al om de kromming van het stijgende pad verdwenen. Zij moesten hier een behoorlijke afstand houden, om de grote stenen te ontwijken, die hun voorganger wel eens omlaag liet rollen.

Henderson besloot onmiddellijk uit deze situatie zijn voordeel te trekken.

Snel trok hij zijn revolver, wikkelde het zijden koord weer los, legde het in losse lussen tussen duim en wijsvinger van zijn rechterhand, nam het uiteinde in de linkervuist en wachtte.

De maan bescheen helder het onderste gedeelte van de stad, even voor de kromming. Daar verdween nog een Chinees uit het oog, weer een en toen verdween ook de derde man.

Henderson zette zich schrap, midden op het pad. Er was nauwelijks ruimte om zijn primitieve lasso te kunnen slingeren. De priester was ongeveer twintig stappen voor hem. Het koord suiste door de lucht. Maar de priester hoorde het niet, daar zijn hoofd in de holle, monsterachtige kop gevangen zat.

Het volgende ogenblik viel de lus hem over zijn schouders en zonder dat hij een kreet had kunnen slaken, was de zonnepriester achterovergetrokken.

Het masker viel af, maar voor het in de afgrond kon rollen, had Henderson het met de voet tegen gehouden. De priester was een ogenblik verdoofd door de slag, maar toen richtte hij zich op en het volgende ogenblik hield hij zijn lange blinkende zwaard met twee vuisten in de hoogte, om toe te slaan. Maar het staal raakte de rotswand en hij kon het wapen niet hanteren, zoals hij wilde. Voor het kon neerkomen had de reus de zonnepriester met een verschrikkelijke vuistslag geveld en de man stortte als een gevelde os neer.

Henderson verloor geen tijd, maar trok hem onmiddellijk het lange overkleed uit, bond de man stevig met zijn eigen gordel, stopte hem een doek in de mond en sleepte hem naar de spelonk, waar hij net nog zelf versholen had gestaan. Toen zette hij snel de maskerkop op, trok het kleed aan, greep het zwaard en begon zo vlug hij kon het pad af te dalen, dat zijn achtervolgers bestegen hadden.

HOOFDSTUK VII

DE VLUCHT

Henderson had de beide geweren zo goed mogelijk onder zijn wijde kleed verborgen en zodra hij beneden was, verstopte hij ze op een plek, waar ze gemakkelijk te vinden zouden zijn.

Het pad bleek te eindigen dicht bij een kleine poort, in een hoge muur, die een deel van de zonderlinge tempelstad omsloot en de achtervolgers hadden niet eens de moeite genomen, deze te sluiten.

De reus hoefde ze dus slechts open te duwen en stond nu aan het begin van een korte straat, die regelrecht uitliep op hetzelfde plein, waar de cirkelronde zonnetempel zich verhief. En Henderson kwam juist op tijd om te zien, hoe een stoet van priesters naar die tempel schreed, hoe het luik werd opgelicht en hoe Raffles en Brand naar beneden werden geduwd.

Niemand lette speciaal op hem. Hij zag nog twee of drie priesters, die dezelfde afschuwelijke maskers droegen. In de wijd opengesperde ogen, bol en uitpuilend, zaten kleine gaten, om te kunnen kijken. Het was warm en benauwd, maar Henderson moest dit wel op de koop toe nemen, wel wetend, dat dit de enige kans op redding was.

Hij stak het vlijmscherpe zwaard in de zijden gordel, die het gewaad dicht-hield, ging naar het luik, keek om zich heen, greep de ring vast en wist dat luik alleen op te lichten, een vracht voor vier sterke mannen. Hij zette het vast met een zwaar stuk hout uit een gehele stapel in de buurt, kroop door de opening, nam het stuk hout weer weg en liet langzaam het bronzen luik boven zich zakken. Hij wist tamelijk gemakkelijk de weg te vinden naar de grote zaal en woonde daar, door niemand opgemerkt of tenminste verdacht, het gehele vreselijke tafereel bij, dat eindigde met de dood van het mensenofer, het wegvoeren van Raffles door die vreemde vrouw met haar verguld gelaat en het opsluiten van Brand.

Men zal zich nog herinneren, dat hij de stoet van soldaten sloot.

Hij nam nauwkeurig op, waarheen zij liepen. Het bleek dat zij naar een onderaards wachtlokaal waren gegaan, dat niet ver van het bronzen luik verwijderd kon zijn. De muzikanten echter hadden de tempel verlaten en de priesters waren langs een marmeren trap door een zijgang naar een hoger gelegen zaal gegaan. Henderson liet hen

kalm hun gang gaan en sloop weer terug naar de zaal van de gevangenen, toen alles stil was.

Bij de ingang bleef hij luisterend staan. De meeste gevangenen schenen te slapen. En zelfs in hun slaap kreunden de ongelukkigen zachtjes. Enigen waren wakker en hielden zich vast aan de tralies van hun kooien.

Henderson had de kop, die hem begon te vervelen, willen afzetten, maar nu durfde hij niet. Misschien zouden die gevangenen, al was het maar in de hoop op een beloning in de vorm van extra voedsel, gaan schreeuwen.

Maar plotseling zag hij in een hoek de mand met het rauwe vlees staan. Met opzet zeker hadden de beulen die daar laten staan, opdat de marteling van het hongerlijden nog groter zou zijn voor die stakkers.

Dat bracht hem op een idee. Hij zou dat voedsel verdelen en daarmee die ongelukkigen het zwijgen opleggen.

Hij had de zware kop juist afgezet en haalde verlicht adem, toen hij bij het licht van de flambouwen, in ijzeren ringen aan de muren bevestigd en bij het schijnsel der olielampen, naast de tegenovergestelde deur iets zag bewegen.

Het was de cipier. De reus had helemaal vergeten, dat hij zo juist die man al voorbij was gegaan, terugkomend uit de tempelzaal, terwijl hij daar roerloos als een beeld stond, met de hellebaard bij de voet.

Maar die man, bijna even groot als hij, had hem wel gezien. Hij gaf een dolle kreet bij het zien van het gezicht van een blanke en kwam direct met gevelde piek op Henderson aanstormen, die nog maar net de tijd had de brede, Chinese sabel uit zijn gordel te trekken. Hij deed een sprong zijwaarts en sloeg zo heftig naar de lans van de cipier, dat hij de houten schacht glad middendoor sloeg.

De ontwapende bewaker deed met katachtige lenigheid een sprong achteruit en trok tegelijkertijd zijn eigen zwaard.

Het moest met twee handen gehanteerd worden en Henderson begreep da-

delijk, dat hij met een zeer gevaarlijke tegenstander te doen had. Als zwaardvechter zou hij zeker het onderspit moeten delven. De man sprong als een duivel rond, onder het uitstoten van zonderlinge keelgeluiden en eenmaal raakte de punt van zijn zwaard de borst van de reus, zonder dat hij zelfs de tijd had gehad, zijn eigen wapen op te heffen. En het lange, slepende gewaad, zwaar van goudstof, hinderde hem in zijn bewegingen.

Zo goed hij kon weerde hij de bliksemsnelle houwen af, maar hij begreep, dat hij dit onmogelijk lang zou kunnen volhouden. Hij trachtte zich de lessen van zijn sergeant te herinneren, maar hij zag al heel gauw in, dat die hem hier niets zouden helpen, want de Chinezen schermen op een geheel andere manier dan de westerlingen. En het leek wel of die duivel tegenover hem dit wist en met hem speelde als een kat met de muis, voor hem een dodelijke houw toe te brengen. Henderson had misschien zijn revolver kunnen grijpen, maar hij wilde tot iedere prijs vermijden, door een schot de zonnepriesters hierheen te lokken en zodoende zijn lot en dat van zijn beide metgezellen te bezegelen.

Toen nam hij een wanhopig besluit. Hij deed twee vervaarlijke sprongen terug en pakte de greep van het zwaard in een hand en slingerde het naar de cipier, op de manier van messenwerpers. En dit nummer had een dodelijke afloop. Want de punt van het zware wapen trof de Chinees midden in de borst, aan de linkerkant, wierp hem als het ware achteruit en nagelde hem aan de post van de deur vast. Hij was onmiddellijk dood en kon zelfs geen schreeuw geven.

De gevangenen hadden met ogen vol wilde wraakzucht dit gevecht gevolgd en zij dansten van plezier, toen zij zagen hoe hun vijand, hun beul, daar dood tegen het hout hing. Henderson verloor echter geen tijd, maar nam onmiddellijk de mand met de lappen vlees en begon het te verdelen terwijl hij zijn vinger op de lippen legde. Zachtjes grommend begonnen de gevangenen,

die wakker waren geworden, zich te verzaadigen, zonder aan iets anders te denken.

De reus stapte nog hijgend van het gevecht, op het hok toe, waar Brand doodsbleek de ongelijke strijd had gevolgd en zei zacht:

— Hier ben ik, mijnheer Brand. En die kerel, heeft hij een sleutel bij zich?

— Nee James. De deur is door een van de priesters afgesloten.

Henderson verloor geen ogenblik. Hij greep twee van de spijlen van de kool, waarin Brand opgesloten zat, in het midden vast, om ze van elkaar te buigen. De tralies waren zeker een duim dik en het kostte hem een geweldige inspanning. Hijgend ging zijn borst op en neer en zijn spieren zwollen op als koorden. Zijn borst zwoegde, zijn adem ging als een blaasbalg, maar hij wist een opening te maken, groot genoeg om Brand gelegenheid te geven zich er doorheen te wringen.

Zonder tijd te verliezen, zonder nog naar de stakkers om te kijken, die daar brommend en met blinkende tanden het rauwe vlees verscheurden, liepen zij snel naar de deur naar de tempelzaal. Henderson had de houten kop weer gepakt, klaar om hem weer op te zetten, als dit nodig mocht zijn.

In de grote, cirkelronde ruimte, brandde nu nog maar een enkele lamp, aan een zilveren ketting boven het altaar opgehangen. Bij het licht daarvan vonden zij de hoge deur, waarachter de priesteres van de Dood, Kai-Sing, verdwenen was. Deze deur was gemakkelijk te openen en nu stonden zij in een marmeren gang, die rondom de zaal scheen te lopen. Zij gingen eerst naar links en vonden tot hun voldoening, een lage, bronzen deur, die alleen maar met een klink gesloten was en die naar een binnenplaats van de tempel bleek te voeren. Die had een lage muur, waar ze gemakkelijk overheen konden klimmen.

Zodra zij zich daarvan hadden overtuigd, liepen zij weer terug en volgden nu de gang naar rechts. Totdat zij plotseling stil stonden bij het horen van een liefelijk gezang, dat begeleid werd door

een zachte harpmuziek.

— Heb ik niet eens wat gelezen over Sirenes, die een zekere Odysseus wilden weglukken van zijn schip, zodat hij zich door zijn matrozen aan de mast liet vastbinden? fluisterde Henderson.

— Dat heb je uitstekend onthouden, James, maar ik geloof niet, dat mylord gemakkelijk zal zijn vast te houden. Het geluid komt vanachter die deur. Laten wij proberen haar te openen. Zet nog even die afschuwelijke kop op. Ga kijken wat er daar gebeurt en kom het dan vertellen.

Zuchtend zette Henderson het zware masker weer op, greep de knop van de deur en opende ze voorzichtig.

Onmiddellijk stond er van een ebbenhouten driepoot een deurwachter op, die echter eerbiedig boog met de handen over de borst gekruist bij het zien van de priester. Henderson stond in een soort voorkamer. Er was nog een tweede deur, of liever een doorgang met glazen kralen afgesloten. Dat vertrek was helder verlicht. Henderson keek door de gaten van het masker een ogenblik in stomme verbazing naar binnen.

Het vertrek was groot en ook rond. Het was behangen met goudgele zijde. De overheersende kleur was geel, het geel van zijden stoffen en het geel van goud. Er stond een groot rustbed op gouden leeuwenklauwen, lage zetels met kussens opgevuld, tafels van ebbenhout, ingelegd met goud en ivoor. Zilveren lampen aan lange kettingen. Een vloer van kostbaar mozaïk, bedekt met prachtige tapijten, doorweven met gouddraad.

Kai-Sing was bezig, geholpen door twee slavinnen, het goudstof weer van haar gezicht te wissen en Henderson zag een gezicht met de tint van blank ivoor, waartegen de zwarte ogen scherp afstaken. Zij droeg nu een dun gewaad van goudkant. Het ebbenzwarte haar was losgemaakt en hing als een mantel om haar heen. Zij stond in een bevallige houding voor een marmeren tafel, met een geslepen spiegel, die bedekt was met allerlei toiletbenodigdheden. Niet ver van de rustbank zaten

de zangeressen en de harpspeelsters, die nu zwegen.

En vlak bij de kaptafel zat Raffles, voor een zwaar beladen tafel en het water kwam Henderson in de mond, toen hij zag, dat zijn meester zich rustig tegoed deed aan heerlijke en voedzame spijzen.

Kai-Sing hief nu de kleine hand op en op dit zwijgende bevel verwijderden alle vrouwen zich snel. Raffles bleef rustig dooreten. Hij scheen volkomen op zijn gemak. Henderson begreep, dat hij geen tijd meer te verliezen had. Hij liep regelrecht op de bewaker toe en hij hoefde zijn zware vuist maar snel uit te steken, om de man in slaap te krijgen.

Toen deed hij de deur open en riep Brand binnen. Vlug liepen de twee mannen naar het kralen gordijn, sloegen het opzij en stapten het heiligdom van de priesteres binnen, die zich eerst om-draaide, een paar woorden in haar eigen taal tegen de pseudo-priester zei, maar wankelend op een stoel viel, toen Henderson de houten kop afzette en glimlachend tegen Raffles zei:

— Eet smakelijk, mylord. Hier zijn wij.

— Komt erin, jongens, zei Raffles doodbedwaard. Gaat zitten en doet deze tafel eer aan. Ik ben volkomen verza-digd en zal deze jonge dame wel in het oog houden. Nog beter, eet snel wat en pakt de rest in. Zijn er rijdieren?

— Ik weet waar de stal is, mylord. En ik ken ook het poortje naar buiten. De geweren staan er vlak bij.

— Des te beter. Vlug dan, hoe eerder wij hier weggomen, hoe beter.

Henderson greep een stuk pastei, stak het in zijn mond en onder het eten stapelden hij en Brand de heerlijke broden, maïskoeken, rijpe vruchten, koud vlees, schapenkaas en andere eetbare dingen in een grote doek, die zij handig dichtknoopten.

Raffles was intussen opgestaan en kwam als een hoffelijk ridder op de doodsbleke priesteres toe, en greep haar handen. In het Chinese dialect, dat hij kende, begon hij zacht:

— U heeft mij een grote eer bewe-

zen, Kai-Sing, door mij in uw heiligdom uit te nodigen, maar ik moet nu vertrekken.

— U bent de sterkste en ik onderwerp mij. Ik onderwerp mij aan de godin der liefde, die sterker is dan de dood. Ik ga met u mee.

Raffles schudde ernstig het hoofd. Hij was bleker dan anders. Het was hem onmogelijk zich te onttrekken aan de geheimzinnige invloed, die er uitging van de wonderlijke ogen, ogen die men in de westerse landen nooit ziet. Toen zei hij langzaam:

— Neen, Kai-Sing, onze wegen gaan hier uit elkaar. Ik zou u alleen maar kunnen laten lijden...

— Het is beter aan jouw zijde te lijden, dan priesteres te zijn in de duisternis. Neem mij mee.

— Nee, herhaalde Raffles met stemverheffing. Je weet niet wat je vraagt, Kai-Sing. Het kan niet.

De zwarte ogen begonnen toornig te fonkelen en de priesteres riep:

— Maar ik zou je met geweld tegen kunnen houden. Ik zou je hoofd op het offerblok kunnen laten vallen. Een schreeuw...

Raffles keek haar zwijgend aan. Nog altijd hield hij haar handen vast. En zij boog het hoofd, bukkend voor zijn blik en zei zacht en hees:

— Ik weet het, ik zou het niet kunnen. Als ik je doodde, zou ik mij zelf doden. Ga in vrede, snel, voor de priesteres van de dood berouw krijgt. Kus mij eenmaal, zoals u in het Avondland dat pleegt te doen.

Raffles nam het tengere lichaam in zijn armen en kustte haar op de roodgeverfde lippen. Toen leidde hij haar, terwijl zij wankelde en naar hem opkeek, naar een rustbank. Zij zakte er op neer en begroef haar gezicht in de handen.

Snel verlieten de drie mannen nu de zaal, nadat Henderson het zware overkleed had uitgedaan. Zij gingen door de achterdeur, klommen over de muur, vonden de stal, maakten vijf paarden los, zadelden er drie van en laadden zoveel brood als zij maar in een kleine voorraadkelder konden vinden, op de

ruggen van de beide andere.

Henderson bracht hen naar de kleine poort en een ogenblik later hadden zij de geweren terug gevonden en galoppeerden met losse teugel over de vlakke.

Na een half uur vroeg Brand onder het rijden:

— Het heeft je nogal aangegrepen,

Edward. Je bent nogal teneergeslagen. Heeft die priesteres van de dood soms een indruk op je gemaakt, die...

— Stil, Charles, beval Raffles kortaf.

En enige ogenblikken later zei hij met een wrange glimlach:

— Zelfs Homerus deed wel eens een dutje.

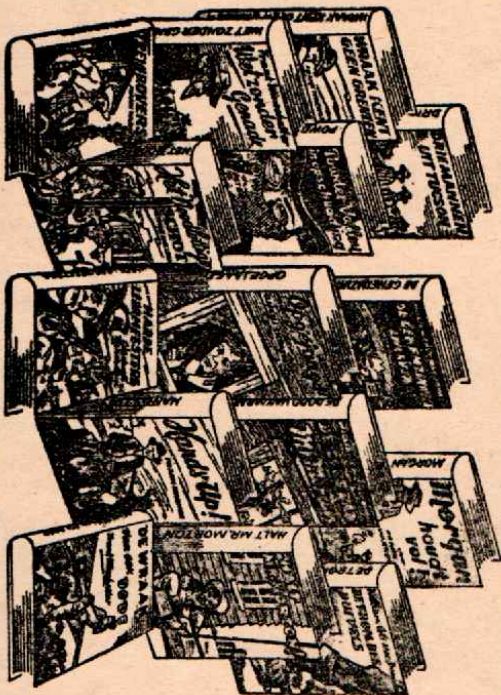
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Chinese grafschenners

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Warbater
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Hail, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Gladwell Richardson
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De geheimzinnige Izwerver door William Calhoun
14. Mergan houdt vol door Frank Warner
15. De Trem des Dulvets door William Calhoun

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIBSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Mijn bedrag van f 44.25 / de 15 titels van f _____
in heden overgemaakt / wordt licht 40 cent voor
rebuurtkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkruisen met niet wordt vermeld.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____